

EN CARTELL

Natura morta a una cuneta

Fausto Paravidino

35.4

Estem quedant fatal

Gemma Rodríguez

COORDINADORA DE SALES ALTERNATIVES
TEATRE DE PONENT
TEATRE NOU TANTARANTANA

Fausto Paravidino Nascut a Gènova el 1976, és dramaturg, actor i director d'escena. Es va formar amb la companyia de Jurij Ferrini i a l'escola d'interpretació del Teatro Stabile de Gènova. Va treballar amb Lello Arena i Franco Branciaroli, tot compaginant la dedicació al teatre amb les col·laboracions cinematogràfiques a *Fuoti a perdere*, de Massimo Costa, *La via degli angeli*, de Pupi Avati i *Il partigiano Johnny*, de Guido Chiesa. És autor de diversos textos dramàtics, com ara *Trinciapollo* (1997), *Gabriele* (1998), *Tutta colpa di Cupido*, escrit amb Lello Arena i Giampiero Rappa (1999), *La Malattia de la Famiglia Al* (2000) i *Natura morta in un fosso* (2000). Amb l'obra *2 fratelli* va guanyar els premis Tondelli del 1999, màxim guardó de la dramaturgia a Itàlia, i Ubú del 2002, i es va consagrar així com un dels exponents principals de les noves formes de dramaturgs italians. Les seves darreres peces, comissionades pel Royal Court de Londres, incideixen en la intenció de reflectir críticament les vicissituds de la joventut contemporània: *Peanuts*, representada i premiada a Alemanya, i *Gènova 01*, un text de teatre document que ofereix una versió "no oficial" de la repressió policial que es produí amb motiu de la cimera dels G8 a la ciutat italiana l'estiu del 2001. Darrerament ha debutat en la direcció cinematogràfica amb el film *Texas*, presentat al Festival de Venècia 2005.

Gemma Rodríguez Nascuda a Barcelona el 1973, és llicenciada en dret per l'Universitat de Barcelona el 1996. Es va iniciar en la dramaturgia als tallers d'escriptura de la Sala Beckett, on ha estudiat amb Carles Batlle, Sergi Belbel, Juan Mayorga i José Sanchis Sinisterra. És sòcia fundadora de l'associació Projecte Vaca de creadores escèniques, n'ha estat la presidenta entre el 1998 i el 2000, i forma part de la Comissió de Recerca i Arxíu de Textos teatrals d'aquesta entitat. Com a dramaturga, ha estrenat *Alicia en el País de las Maravillas* (Sala Ardenbrut, 2000) i *T'estimaré infinit* (TNC, 2004). Ha publicat *Estamos quedando fatal* (2003, Premi María Teresa León para autoras dramáticas 2002) i *T'estimaré infinit* (2004), com també el monòleg *L'home que va deixar la ciutat a les fosques* (2003) i algunes peces curtes donades a conèixer en revistes teatrals, *Matar al gallo* (2005), *Boggie Woogie Bugle Boy* (2005), *Una història urbana* (2006). Ha treballat com a ajudant de direcció en diversos muntatges i ha format part de l'equip de direcció artística del Sitges Teatre Internacional-Creació Contemporània. Com a guionista, ha participat en el programa *Escena* del Canal 33, en projectes de la Xarxa de Televisions Locals i, actualment, en la sèrie *El cor de la ciutat* de tv3.

Natura morta
a una cuneta

Fausto Paravidino

35.4
Estem quedant fatal

Gemma Rodríguez

EDITORIAL REMA₁₂
Barcelona 2006

Natura morta
a una cuneta

Fausto Paravidino

Traducció
Carles Fernández Giua

Aquesta obra va ser estrenada el 20 d'abril del 2006 al Teatre de Ponent de Granollers sota la direcció de Roberto Romei, ajudat per Marta G. Otín, amb escenografia i vestuari de Meritxell Muñoz, il·luminació de Toni Rueda, banda sonora de Sila i interpretada per Oriol Guinart.

PERSONATGES

BOY

COP

MOTHER

PUSHER

BITCH

BOYFRIEND

Boy 1

Després d'algunes hores al Rufus amb el Fernando i els altres, començo com a agobiar-me a sac i busco una excusa o persona per fotre el camp a casa.

La gorda amb ulleres no m'agrada gens però és l'única que em segueix el rotllo.

Ja fa temps que em ve al darrere però jo passo, no perquè estigui gorda, sinó perquè, si segueix venint-me al darrere tot i que passo d'ella, vol dir que és com banal.

De tota manera, ja m'he pres com un combinat que no recordo, no sé quantes birres i com un xupito de whisky que m'han dit "aquest està bé" però jo crec que era JB i si fins ara no he fotut res, segur que a partir d'ara, menys.

Li dic a la gorda amb ulleres que jo marxo, que si vol l'acompanyo, i ella no esperava altra cosa.

Al cotxe, la tia està com emocionada, jo li pregunto on vol

que la porti, m'explica on és casa seva: hi ha 60 quilòmetres.

Li començo a fotre canya al cotxe, una mica de mala hòstia, ella mira de donar conversa, jo no en tinc ganes i ella tanca la boca.

Estem callats durant seixanta quilòmetres. Aparco sota casa seva amb el motor engegat i la miro.

La gorda amb ulleres em diu que, si vull, puc apagar el motor, m'invento l'excusa que el tinc encès per la calefacció.

I fa una calda de l'hòstia.

Ella em diu que sóc estrany, jo entenc que no ho diu en el sentit que em sembla, però m'agrada i responc amb un somriure.

Aleshores ella diu "llavors, adéu", em fa un petó, jo obro la boca, ella hi fica la llengua i jo a canvi li poso una mà a les calces.

La gorda se sent incòmoda, diu "va, no", jo em conformaria de seguida, però ja que he fet 60 quilòmetres em descordo els texans, li agafo una mà i me la poso al paquet.

Em fa com una palla, em corro als calçotets, ella sembla com voler dir-me alguna cosa però jo faig cara com de "ja he acabat, ara baixa del cotxe".

Ho capta ràpid, no espero que obri la porta de casa seva, faig marxa enrere i me'n vaig.

Així que sóc allà conduint a tota hòstia, hi ha pressa per ferme un bidet, l'esperma s'asseca i comença com a tibar i a molestar-me.

Em poso una mà als calçotets per desenganxar-me els pèls de la panxa i l'airbag m'explota a la cara.

Dic tots els tacos que conec, faig una pausa i baixo del cotxe.

Estic a la nacional que va a casa, recta i deserta, només hi ha un arbre al costat de la carretera, el que m'he menjat.

El cotxe està fet una merda i ja no es mou, mentre penso què fer passejo una mica, no tinc el plaer de conèixer la cuneta on he anat a parat.

El sot està mullat i és ple de brossa.

Acabo de passejar, torno al cotxe, encenc la llum interior per buscar el mòbil, tinc una sabata bruta de sang, però m'havia semblat que no m'havia fet res...

Em trec la sabata i m'inspecciono un moment: no m'he fet una merda, però tinc una sabata bruta.

Baixo del cotxe amb un peu descalç i em sento com la ventafocs, accidentada després del ball.

Torno a la cuneta, no es veu res perquè és fosc.

Trepitjo com alguna cosa tova, poso una mà, toco un peu nu.

Un altra ventafocs accidentada després del ball.

Toco més amunt, una figa freda.

Penso que és la segona figa que toco en una hora: tot un rècord per a la meva mà.

Miro la meva mà de rècord, està com bruta de sang.

Aquí hi ha una "cadàvera".

Cop 1

Tinc tres taques vermelles sobre una sabata Timberland del 43 dins una bosseta de plàstic on diu "prueba número 1".

Un arbre contra el que hi ha un Golf abonyegat que trànsit té pressa d'endur-se.

Un noi en esta de xoc que parla molt de pressa i no diu res que em sigui útil.

Una cuneta dins la qual hi ha una noia despullada que espera el forense.

I això és un problema. Noia blanca despullada i assassinada és notícia. I amb les notícies sempre es treballa malament.

Ara són les 5 del matí, la meva morta me la passaran pel telenotícies migdia: jo he de donar un nom a l'assassí abans del telenotícies vespre. Si no, el país dorm la història, els di-

aris hi treballen, demà passat és a primera plana i en dos dies tinc més periodistes que testimonis.

Tinc 16 hores abans del telenotícies vespre, 16 hores per donar un nom a l'assassí i encara no tinc el de la víctima.

I mentre faig aquests càlculs les hores passen a ser 15 coma 59.

Sóc un tipus que manté la calma jo, però en un minut la temperatura del cadàver em baixa d'un grau, cap notícia del doctor Yáñez, i com més esperem més difícil li serà entendre alguna cosa amb precisió.

En un minut, l'assassí afegeix quatre detalls a la seva coartada i, si està fugint, en un minut fa 2 quilòmetres.

Si hi afegim que el cadàver ja està fred, a aquesta hora el meu home podria ser al Marroc.

I mentre aquell volta pel Marroc jo tinc 15 hores i 58 minuts abans que la morta local sigui una morta del telenotícies vespre.

Sóc un inspector d'una de les comissaries més petites de la Catalunya central. Aquí tenim dotze toxicòmans a qui conec tan bé que pràcticament puc dir que treballen per a nosaltres. Conec el seu camell, els detenim quan ens dóna la gana i quan ens sembla bé: en general perquè es vegi que fem alguna cosa quan a un drogoaddicte el mata la SIDA.

Els camells dels nostres camells són tema dels de Barcelona i no m'incumbeix.

L'any passat vam tenir vuit casos d'homicidi.

Sis eren temes meus —resolts sense pena ni glòria en mig dia. Faig que revisin les últimes denúncies de desaparicions: no trobo res de significatiu. Deixo dit a la central, a la guàrdia civil i als nois de l'hospital que m'avisin tan bon punt arribin nous avisos corresponents a dones blanques d'entre 15 i 20 anys.

Tinc dues ambulàncies. Una que espera la morta i una que es vol endur el meu testimoni, el propietari del "prova número 1" i del Golf enganxat a l'arbre.

Prenc una declaració inútil i deixo que se l'emportin a l'hospital.

Veig el col·lega Mellado que volta desorientat entre infermers i col·legues de trànsit, li pregunto què té, Mellado m'assenyala la víctima i em pregunta "Cómo está?"

"Muerta", li dic.

En Mellado dubta amb l'acta a mig omplir: "No, que... su situación?" "Mala."

"La posición", demana finalment en Mellado.

"Prona." En Mellado, satisfet apunta a l'acta "Prona" remugant "Eso, decúbito prono, cuando es de espaldas es supino." El metge de torn acaba d'arribar i ja ha començat la seva visita. Tinc quinze hores i cinquanta-cinc minuts per resoldre el cas i l'agent Mellado és feliç perquè acaba d'aprendre una paraula nova.

* * *

Encenc un cigarret i m'assec al costat del doctor Yañez. És hora de saber amb qui tracto. És més aviat plena. És maca.

Té la pell molt clara, els cabells negres. Alguna estria al cul que em recorda una examant meva amb qui vaig trencar fa dos anys. Això últim em sembla un pensament de policia vell i en crisi. L'aparco de seguida perquè no sóc ni vell ni estic en crisi.

L'esquena i el coll sota els cabells llargs i desendreçats presenten una vintena d'hematomes d'entre 2 i 4 centímetres de diàmetre, cap d'ells sembla haver estat la causa de la mort. Les ungles sobresurten una mica sobre les puntes dels dits, sense pintar. Restes de sang sota les de l'índex i el polze de la mà dreta.

En Yañez li treu el termòmetre del cul i em diu "unes 3 hores aproximadament".

Penso en on era jo a les dues d'aquella nit, a on era el testimoni número 1, en quanta gent hi havia al carrer, en quants cotxes podien passar per aquella carretera.

El fotògraf fa alguna foto a la nostra amiga abans que li donin la volta.

Ara li veiem la cara. El metge em diu “espectacle no apte per a menors”, jo penso en el telenotícies vespre i no contesto el comentari.

Darrere meu m'adono de la incomoditat d'en Mellado. El miro a la cara, té la mirada fixa sobre la nostra clienta, està blanc com el paper, li pregunto “què passa?”.

M'allarga un full: “És el... és el...” Li dic que vagi a seure al cotxe.

És l'actualització de les denúncies de desaparició. A les 5 de diumenge al matí la llista sempre és llarga. Les mames es preocupen.

Dono un cop d'ull a la descripció, poso una x a les quatre denúncies més plausibles, gargotejo alguns trets particulars de la víctima i crido en Mellado perquè faci les trucades de comprovació.

Arriba l'agent Puig: “En Mellado està netejant el cotxe... està tot... s'ha trobat malament.” Li dono el full a en Puig sense fer comentaris i torno al cadàver.

Hematomes de dimensions variables a tot el cos.

Els ulls inflats amb prou feines es veuen sota la massa de sang i fang que li cobreix la cara.

Foto. Després, el doctor Yàñez fa una mica de neteja. Incisius i tabic nasal fracturats, hematomes, talls.

El metge encarregat palpa el crani, troba una petita fractura. Li pregunto si ha determinat la causa de la mort. Ell sap per on vaig però sempre és molt prudent. Pot ser. També pot ser que la fractura del crani s'hagi produït un cop la víctima ja era morta.

Li palpa les vèrtebres, la panxa. Troba un parell de fractures vertebrals sospitoses i diverses hemorràgies internes a nivell abdominal.

Sol·licita un examen ginecològic per detectar possibles indicis de violació, escriu “muerte violenta” al seu certificat i es

remet a l'autòpsia per al dictamen sobre la causa de la mort. Foto. Dono instruccions per a que retirin el cos.

Demano al Doctor Yáñez respostes que no vol donar-me sobre la natura dels hematomes. Ell no concreta, es crea un breu i afortunat moment de calma al nostre voltant. El miro i entro en matèria: "Com ha mort?"

"D'aquí a poques hores tindrem el resultat de l'autòpsia."

"Doctor, no tinc temps per esperar la veritat. La seva feina és assegurar-la, la meva anticipar-la."

Dubta i mira al voltant. "No sé, per ara la sensació és que la víctima ha mort a cops."

Penso en on era jo a la una de la nit, aquesta carretera recta i deserta, i una noia maca, amb estries al cul, que rep cops de puny i puntades de peu fins a morir.

En Puig amb un full a la mà i cara de qui espera rebre felicitacions.

"Inspector, no vull equivocar-me, però em sembla que hem ensopegat amb els pares."

Llegeixo els apunts d'una denúncia de desaparició.

"A mi també m'ho sembla. On els trobem?"

"M'he permès convocar-los a l'hospital per a la identificació —dubta— de la filla."

"Agafem el cotxe."

En Puig m'atura. "Inspector, el company Mellado ha acabat de netejar-lo, encara fa una mica de pudor, però si no li diu res millor... se sent molt incòmode per l'inconvenient."

Se'm superposen les imatges d'una noia morta a cops de puny i puntades de peu i l'agent Puig —orgullós de la seva feina— que em parla de tacte i "inconvenients".

No sé de què em serveix aquesta associació d'idees i m'adreço al cotxe empestat.

Mother 1

Ens pregunten si volem que ens vingui a buscar un cotxe. En Jaume s'està posant el vestit de ratlla diplomàtica. Li pregunto. Ell diu "puc conduir perfectament".

Jo prefereixo que ens vinguin a buscar perquè quan està nerviós condueix com un boig, però m'ho diu d'una manera que millor no discutir.

Em poso alguna cosa ràpidament i sento en Jaume que ja està escalfant el Micra.

El miro mentre condueix prop meu, la cara i el vestit de ratlladet il·luminats intermitentment pels fanals i les primeres llums de l'alba.

Està tens i elegant com quan ens vam casar. Potser també estava així quan va venir a l'hospital perquè havia nascut la meva nena.

Fa divuit anys. Està conduint cap al mateix hospital. Allò era el principi.

Això potser és el final.

Li sembla increïble, precisament avui, no trobar aparcament a l'hospital.

Penso que quan ens vam casar —amb el mateix vestit de ratlladet però amb un altre cotxe tot ell decorat amb paper de vàter— tenia el mateix problema, el mateix... disgust.

Aparquem al lloc reservat a la policia, prop d'un Toledo amb les portes obertes i el giratori de la sirena encara en marxa.

Baixem del cotxe. Ens assalta una olor àcida... deu ser l'hospital, deu ser l'alba, deu ser una mica de nàusea.

Davant l'entrada hi ha una ambulància amb les portes obertes, miro a dins —la llitera no hi és i hi ha dues taques de sang al terra.

Sento com si es trenqués alguna cosa dins meu. El meu marit m'estreny la mà.

Ara sé que el cos que estem a punt de veure és el de la meva filla.

Les portes automàtiques de l'hospital es tanquen darrere nostre.

Se'ns acosta un policia d'uniforme. Té la mirada baixa, parla fluix i em fa un efecte estrany.

L'últim policia amb qui vaig parlar era el 74 i em cridava a la cara.

La mort de la meva filla no es mereix la cara de circumstàncies falsa i feixista d'un tutor de l'ordre que encara em fa fàstic.

“Los señores Vilardell?”

“Vull veure l'Elena.”

En Jaume m'apreta la mà com dient: “Carinyo, em fas quedar malament.” Sento fàstic d'ell i del seu vestit de ratlladet que fa trenta anys va ser la meva felicitat.

El jove policia m'indica el seu superior, un paio de paisà, sobre els quaranta, amb els cabells patèticament coberts de gomina i la cara d'algú que no creu en res que jo pugui compartir.

“El cos està per aquí. Si volen seguir-me, els acompanyo.”

La seva claredat en reconcilia amb ell.

Ens porta cap a ella. Tumefacta, inflada, pàl·lida.

Nua com feia anys que ja no es deixava veure.

Els seus mugrons amples, els borrisols del seu sexe no em són familiars.

Però reconec el seu somriure al damunt de les dents que algú li ha trencat.

Miro el policia que espera un veredict.

“És l'Elena Vilardell, la meva filla. Aquí té els seus documents”, els hi dono.

Hi ha una estúpida incomoditat. Sortim nosaltres? Surt ell? Com funciona? El policia no fa cap gest, potser podem triar. En Jaume segueix mirant la nena i diu en veu baixa: “Trobi els malparits que han fet això.”

Em fa una tendresa increïble sentir-lo inventar aquestes paraules que no són seves, el veig petitíssim, de cop l'estimo com si descobrís en ell alguna cosa bellíssima que mai no m'havia deixat veure.

El policia respon: "Visc per a això."

I ho envia tot a la merda.

* * *

L'inspector se m'acosta: voldria fer-me unes preguntes. D'acord.

Seiem a una cambra molt petita amb dues cadires.

Després d'un estona m'adono que no sé res que li sigui útil.

Nòvios, locals preferits, companyies. "Alguna cosa estranya darrerament?"

Reprimeixo l'instint de respondre "pregunti-l'hi a ella."

Li dic el que sé.

"Amenaces?" "No." "Trucades sospitoses?" "No."

"Perversions sexuals?" "Qui no?"

Ebossa un somriure. S'aixeca, dóna la volta a la taula, ve darrere la meua esquena.

M'incomoda però no vull girar-me.

Em posa una mà sobre l'espatlla —faig un bot. "Senyora Vilardell, el que li ha passat és una cosa terrible.

Que vostè no reconegui la meua autoritat per tafanejar a la vida de la seva filla és comprensible.

Jo no la coneixia, no l'estimava i això crea una gran diferència entre nosaltres.

No tinc ni temps ni ganes d'explicar-li per què faig aquesta feina.

Però em serveix la seva ajuda per impedir que això que li han fet a la seva filla sigui fet a d'altres."

És un discurs estúpid, un discurs estúpid i sentimental... dels que se senten a les telenovel·les. Un discurs fet només per

treure'm informació. I aquest porc em tracta com si fos una cretina reticent i...

Em giro de cop sobre la cadira. Encara està dret al meu darrere. Li abraço la panxa i ploro sense parar durant cinc minuts i li deixo la camisa xopa.

Entra un agent. "Todo bien?" "Todo en orden, Mellado." "Están listos para la autopsia." "Diles que ya voy".

S'asseu a l'altra banda de la taula. Voldria disculpar-me per l'escena però no ho faig.

"Senyora Vilardell, voldria explicar-me per favor el seu dia d'ahir?"

Quan li he dit tot el que recordava, el policia em dóna les gràcies i el seu número de mòbil per si se m'acut alguna cosa que pugui ser útil, m'acompanya fora de la petita cambra i se'n va a buscar secrets enterrats a les vísceres de la meva filla.

Trobo el meu marit que m'espera amb el seu vestit de ratlladet. Em mira com si sortís del dentista.

Per què amb ell no he pogut plorar com amb el policia?

Pusher 1

Ha estat un dia llarg. Dissabte sempre hi ha molta feina.

He fet una collonada: he agafat un client d'un col·lega.

M'ha dit: "És un tipus net, tranquil. És només que ara ho he acabat tot, és un client que m'importa, l'hi pots passar tu? Em refio. Cent grams."

Jo em queixo una mica però al final hi estic d'acord. Cent grams són 4.500, 1.500 de benefici. Acabo de tornar de Barna amb el material i aquest encàrrec em va bé.

Enxampo aquest paio que jo no coneixia sota casa seva.

Sembla una persona de bé però les persones de bé no l'hi foten.

"Tienes la pasta?" "Tienes el tema?"

Puja al meu cotxe. Es fa una ratlla. “Vale, es buena.” És clar que és bona.

Agafa el paquet i va per sortir. Jo que li dic: “Eh, la pasta.” El paio treu una automàtica, me la planta a la cara i em diu: “Desaparece, entendido?”

Jo duia la pipa als pantalons, però mai no l’havia fet servir, ni tan sols sabia si estava carregada.

“No, no, entendido”, faig marxa enrere i desapareixo com ha dit el paio. Així em trobo dissabte a la nit amb un problema de 3.000 euros amb els de Barna.

Està clar que el malparit que em va passar l’encàrrec no té els 3.000. La prova és que estava pelat.

Faig un parell de voltes per mirar de fer-me passar els nervis. No se’m passa una merda i llavors aprofito per anar a buscar el col·lega. Cal fer-ho.

Me’l trobo al bar La Tòfona, a la zona de l’estació.

Està clar que encara no li han arribat veus de com ha anat l’encàrrec, però una mica s’ho espera perquè quan entro està amable, nerviós i em demana què vull beure.

Jo li dic a la cambrera: “Un aperitiu de 3.000 euros. Paga ell.”

La cambrera somriu perquè li han ensenyat a somriure quan no entén les bromes i el meu amic comença a caminar cap enrere.

“Ei, un moment... jo no sé de què parles però si et penses que jo...” i un munt de collonades per l’estil fins que ensopega amb un videojoc de pòquer.

Aleshores li dic que té dues possibilitats: o l’apallisso jo o l’apallissen uns paios que conec i és pitjor.

Decideix que deixa que l’apallissi i anem a la part del darrere del local.

Després d’un quart d’hora li pregunto si vol una ambulància o s’espavila sol. Tria l’ambulància.

No he resolt el problema però estic més tranquil.

Me’n vaig a casa, tallo la misèria de material que em queda,

se m'acut tallar-la una mica més abundant per treure més pasta i amortitzar però penso que és inútil perquè fent això no en trauré tres mil així que és estúpid perdre la confiança dels clients sense resoldre el problema.

Decideixo conformar-me amb el meu marge honest.

En faig la meva part i passo la nit al Rufus, venent, buscant alguna figa i veient si per casualitat trobo un col·lega que em pugui deixar 3.000 euros.

A les 7 del matí no he trobat ni la figa ni el col·lega però m'ho he venut tot.

Em faig la que m'havia guardat i me'n vaig a casa a fer el peta de la bona nit.

Arribo a casa i la porta és oberta. Merda, no pot ser que els de Barna ja ho sàpiguen.

En fi, comprovo que duc la pipa als pantalons, entro a casa tranquil dient "què vols?".

"Pasaba por aquí y he pensado que podías invitarme a un café."

"Se me ha acabado el café y además no he hecho nada."

"Y yo aún no te he acusado de nada, sólo quiero charlar un poco, pero me sabe mal lo del café. Ha sido una noche larga y difícil."

Se'n diu mala sort.

A més de totes les merdes que m'han passat, avui havia d'acabar amb el torracollons de l'inspector Sans a casa.

Li demano què vol.

Té a la mà la foto d'una tia, em pregunta si la conec. No la conec.

"No la has visto bien. Acércate. Creo que la conoces."

Es fa l'amable, per tant no és cap collonada, deixa la foto a la taula, l'agafo, la miro. "No la conec."

Em fot una hòstia que no em mereixo. Li dic: "Qué coño quiere? Estoy de mierda hasta el cuello!"

No li importen una merda els meus problemes però, segons ell, l'hauria de conèixer.

Li pregunto com és que n'està tan segur i ell em diu que

l'autòpsia ha detectat restes de coca a la sang i si no l'hi he venut jo ha estat algun amic meu.

Jo li dic que si li ha trobat 100 grams de coca a la sang, d'acord, però si s'ha fet una ratlleta dissabte a la nit l'hi pot haver passat qualsevol i que ell ho sap perfectament.

En Sans m'exposa la seva interessant teoria: "Los hombres la compran con dinero, las mujeres con el coño: era una chica guapa, le iba la coca, así que tú conoces al capullo que se la ha pasado."

Li dic que m'acusí si dins hi troba el meu esperma i si no que em deixi en pau.

Em fot una altra hòstia, em diu que si vaig al lavabo a fer-me una palla a una tassetta de cafè ho mira de seguida, però que sap que no he estat jo, i sap també que aquests dies estic venent i que si no l'ajudo em tanca.

Si ho diu és que ho fa, i si em tanca jo tampoc no resolc el meu problema amb els de Barcelona i quan surto és un merder.

Aleshores decideixo fer veure que col·laboro i estudio la foto atentament com si no la conegués bé.

Jo ni tan sols sabia que estava morta, estic totalment net, però no em dóna la gana de dir-li tot el que sé, en realitat donar-li peixet em pot venir bé: encara no sé com, necessito temps per pensar-hi.

Mentrestant se'm acut una idea simpàtica: li dic que em sembla que el malparit que he enviat a l'hospital en sap alguna cosa, així anirà a tocar-li els collons a ell també.

Ell ja s'esperava una pista falsa i no es cabreja. Però també n'hi he de donar una de bona: li dic que no n'estic segur però que ahir a la nit em sembla haver-la vista al Rufus.

"A qué hora?"

Antes de que la mataran.

Hòstia. "A qué hora?"

"Hacia las once."

Em pregunta amb qui estava. Li dic que no els coneixia, no

em creu, jo miro de recordar, li repeteixo que no els coneixia, em pregunta si estava borratxa.

Li dic que a aquell local els dissabtes tots estan borratxos i que a menys que no et vomitin a sobre no t'hi fixes.

Em pregunta si vaig vendre al Rufus, li dic que no puc donar noms perquè jo també tinc la meva dignitat professional.

Em diu que si no em localitza quan em necessiti em buscaré un bon problema, jo li dic que el problema ja el tinc, i finalment deixa de tocar els collons.

Ja no tinc gens de ganes de fer-me el porro de la bona nit. Però m'esforço, me'l fumo i m'estiro al sofà.

Boy 2

Al telèfon.

Ah, bon dia, comissari...

Sí, perdoni, inspector...

No, vull dir, sí, estava dormint però no hi ha problema.

No bastant bé, bastant bé, ha estat com una mica dur amb els meus pares però joestic bé

Qui?

Elena Vilardell?

No ho sé, no, em sembla que no.

Sí, jo estava al Rufus, per què?

Com diu?... Més aviat plena, com morena, divuit anys...

Però amb qui va?

Ah, no ho sap.

I estava al Rufus?

Ara no hi caic... hi va tanta gent...

Sí, a les 11 jo hi era.

Què?

És... és morta?

És la que jo... oh, merda, merda...

No, perdoni és que...

Esperi que miro de...

Sí, amb una foto potser. D'acord.

D'acord, vinc cap aquí i parlem. Fins ara... no, no, esperi!

Estic sense cotxe.

Gràcies. Llavors aquí baix d'aquí a deu minuts...

... Mellado, d'acord, Mellado aquí a baix en deu minuts. Gràcies.

(*Penja.*)

Hòstia...

(*Reflexiona, marca un número.*)

Ei, Fernando.

Hola.

No, és important.

Vés a prendre pel cul, ja ho sé que són les 8...

... collons, és clar que ho sé que estaves dormint, és diumenge, això t'hauria de fer pensar que és important...

... Que tens "plan"? Merda, perdona... però qui és?

... quina vaca...

... no, és que com que ahir no la veia convençuda...

... val, no és important, escolta, si et dic Elena Vilardell, tu què penses?

Cul caigut.

No, no me la vull lligar...

... no, no hi té res a veure si és maca.

Et dic que no me la vull lligar.

... és cosa del Gip...

No, el Gipo no em trencarà la cara perquè l'Elena Vilardell és morta.

Ja t'ho deia que era com important...

Et trucava perquè volia informació...

... no, no diré el teu nom... vull dir... però, perdona, tu què hi tens a veure?

... no, ets tu qui se'n va a prendre pel cul, jo et truco perquè

tinc un problema i tu em dius...
... merda, truquen a la porta...
... sí, em vénen a buscar, què he de fer?
... que no la conec? I si em torturen? I si em tanquen per fals testimoni?

Cop 2

Falten 12 hores per al telenotícies vespre y jo en porto 25 sense dormir.

Ara ja no sóc més que una barreja de cafè, nicotina i croissant que, si no tingués els músculs tancats per l'estrès pixaria pel cul, però la del meu estómac és una altra història...

M'he aturat durant una horeta.

He agafat les fotos fetes al lloc del delicte, les dels meus testimonis i les d'un grapat de processats per agressió o tràfic de drogues.

He enviat en Puig a voltar per la comissaria a buscar-me una cartolina. Ell ho ha trobat feina de secretària, no li ha agradat.

M'he tancat al despatx i m'he posat a jugar a fer murals de biologia: he enganxat la foto del cadàver al mig de la cartolina iestic mirant de posar les altres al voltant.

Però no me'n surto.

Perquè no sé qui és aquesta Elena.

El de sempre: comences pels pares. Presumeixen de les seves notes, et juren que era una noia modèlica, mai no va donar problemes. Tenia molts amics, només tornava tard els dissabtes i s'interessava per tot.

Practiques l'autòpsia i descobreixes que anava de coca.

Enxampes un testimoni i et diu que s'ho follava tot.

Vaig endarrerit.

El meu camell preferit m'envia a l'hospital a veure un cretí que no l'ha vista mai. He perdut mitja hora.

El testimoni número 1 ha fet veure que no la coneixia durant uns quatre minuts, en Puig, que ja estava mosca pel tema de la cartolina, ha sortit i ha tornat amb guants i porra.

El testimoni ha parlat durant quaranta minuts seguits, s'ha begut quatre litres d'aigua, s'ha estat deu minuts al vàter i després en Mellado se l'ha endut a casa.

La coneixia de vista. La recordava al Macaco.

Recordava vagament com anava vestida, el dibuixant li ha pintat els vestits a sobre i el testimoni l'ha reconeguda.

No recordava les persones que eren amb ella a la taula, però ha aparegut un cert "Albert que potser s'ho va fer amb ella però per favor no li digueu que us ho he dit jo".

Ha aparegut una mena de nòvio protector, un que no dubtava a trencar-te la cara si t'acostaves a la Vilardell. Es diu Gipo i té antecedents per tràfic.

El conec, però no sé on trobar-lo. El meu camell preferit segur que ho sap.

El testimoni conclou que no era del seu grup. En Puig li pregunta "de quin grup era?".

El testimoni respon que no els coneix, ell amb aquesta gent no s'hi fa.

En Puig li demana altres explicacions, però el testimoni té por i es tanca. En Puig s'adona que ha fet massa de dolent i em crida.

Faig sortir en Puig, faig una mica de papà amb el testimoni i ell em fa aquesta gran revelació.

"Sap, comissari —perdoni, inspector— els joves, tots, no és que siguem drogoaddictes, al contrari, potser només un porret de tant en tant, així, perquè fa gràcia, és com un cigarret però que et fa perdre el cap una mica, llavors tot bé, ja no és delictes, de vegades jo també. Però els que anaven amb la Vilardell, no. Aquells l'hi foten de debò, coca, fins i tot es xuten, m'han dit, però jo amb aquests no hi tinc res a veure,

a mi m'agrada això, divertir-me, desfer-me una mica per estar junts i després cap a casa, i ja està.”

Li dono les gràcies, li dic que s'allunyi del cavall i de la coca i que vigili amb els porros.

Li dic que ens truqui si pensa en alguna cosa que no ens ha dit, faig que l'acompanyin a casa i torno al despatx a mirar el meu mural de biologia.

Em trobo dues notes a sobre la taula. Han trucat a la meva dona i al cap de policia.

La meva dona està preocupada. El cap de policia em preocupa. Cafè i cigarret. Crido en Puig, li dic que esperi que torni en Mellado i que vagin tots dos a buscar aquest Albert que potser s'ho havia fet amb la Vilardell. Que hi vagin a les bones i obtinguin una declaració.

Truco a la meva dona, li dic que estava a la feina, que no torno a casa, que no l'havia trucat perquè, com que és diumenge, no l'havia volgut despertar.

Em diu que ja s'ho imaginava perquè ha vist el teletext i hi havia les notes d'agència del ferotge delictes.

Merda.

Em recomana que mengi alguna cosa i que vigili amb el cafè i el tabac que vaig tenir un principi d'úlcera el mes passat i que Voltarén ja en puc prendre.

No en tinc gens de ganes però he de trucar al cap de policia.

Li truco.

Demana que li expliqui en quin punt em trobo, li dic que em penso que es tracta d'un tema de drogues.

Ell pensa que no ho podem liquidar d'aquesta manera perquè la noia és de bona família, el pare és enginyer, la mare mestra i ella s'havia guanyat una certa fama a nivell provincial guanyant un concurs de poesia.

La modalitat del delictes és brutal: no ens podem enganxar a “els drogats i els mafiosos sempre es maten entre ells”.

El delictes Vilardell fa por. La gent se'l sent a casa seva i nosaltres hem de prendre'n consciència.

Em pregunta si hi va haver sexe. Li dic que la Vilardell va tenir relacions sexuals la nit de la defunció. Probablement eren voluntàries.

M'aconsella prudència i em desitja una bona feina.

Ni tan sols m'ha preguntat com va morir.

Em cabrejo.

Jo vull silenci. Ell vol publicitat.

Li agrada alterar la gent per poder-la tranquil·litzar.

Jo resolc el cas en 24 hores i ell, després que ha deixat que surti als diaris, parla al telenotícies, orgullós de la meva rapidesa, per demostrar que gràcies a ell també aquest cop la ciutat està segura.

Persegueix la Conselleria d'Interior en el proper govern. No l'hi donaran mai.

La trucada amb el cap de policia fa que se'm passin les ganes de resoldre el cas. Així, em relaxo un mica i finalment puc seure al vàter.

Em trec de sobre tota la merda que el cap de policia m'ha posat a les orelles i tiro la cadena.

Torno al despatx, miro la cartolina amb la foto de l'Elena i fumo un cigarret.

He de trobar en Gipo, el capullo que passava la coca a la Vilardell. Truco al meu camell preferit. Deu trucs i no l'agafa. Després em penja a la cara.

Torno a trucar. "Aquest és el contestador automàtic del..." Li deixo un missatge de l'estil "Si no em truques de seguida, t'envio a buscar. Jo hi perdo vint minuts, tu hi guanyes un munt d'hòsties".

Se m'acut que no li he deixat el meu número al missatge.

Estic a punt de tornar-lo a trucar. Sona el telèfon.

És la centraleta: "Hi ha un cert Hurtado que li vol parlar."

Aquest idiota ha trucat al 088.

Li pregunto al meu camell on puc trobar en Gipo.

El paio em surt que volia parlar-me precisament d'això, com si hagués estat idea seva trucar-me.

No sap com trobar-lo. En Gipo li devia uns diners, ell l'està buscant i no el troba, així que ha pensat que podria haver tingut alguna cosa a veure amb la Vilardell. A que s'ha escapat?

O sigui, l'Hurtado acusa el tal Gipo, un dels seus compradors. No sé què hi ha a sota, però aquest Gipo ens interessa a tots dos.

Fem un petit llistat de domicilis a ciutat i fora i fem un pacte. Si el troba ell, abans se'l cuina i després me'l passa. Si el trobo jo, ídem.

Sé que cap dels dos no respectarem el pacte.

De manera que decideixo fer-lo seguir.

Em caldrien un munt d'homes però no vull demanar res al cap de policia. Decideixo espavilar-me.

Dono ordre que passin el retrat robot del Gipo a la guàrdia civil i a trànsit perquè tenen controls escampats.

Mellado i Puig encara no han tornat i, en tot cas, no els puc posar al darrere de l'Hurtado perquè ell els coneix. Els enviaré a comprovar els domicilis.

Miro de quins nous agents disposem. N'hi ha un de bastant espavilat que es diu Torres.

Me l'enduc d'un despatx, li dic que es vesteixi de jove, que agafi el seu cotxe i que es planti a sota casa de l'Hurtado.

Està content d'haver entrat a homicidis. Em diu "Senyor Sans, no el decebré".

Agafo un cotxe i surto jo també a buscar en Gipo.

Pusher 2

Eren les vuit i mitja del matí i m'acabava de fumar el peta de la bona nit.

Bona nit una merda, perquè a més del problema amb els de Bar-na ara tenia en Sans al darrere.

Així que entre que no puc dormir i que estic una mica accelerat penso una cosa que en el moment em sembla collonuda. El nòvio de l'Elena és client meu: més que camell em sembla que és ionqui, i en tot cas és un que em compra i que sempre ha pagat sense problemes.

Llavors penso que el problema amb en Sans pot ajudar-me a resoldre un altre problema.

I abans d'acabar de pensar en el com, m'agafen moltes ganes de trucar de seguida en Gipo.

Vaig a una cabina perquè des del mòbil mai no se sap i el meu telèfon, després de la visita d'en Sans, tinc un noranta per cent de possibilitats de tenir-lo intervingut.

Ell em contesta com si no passés res —és a dir— com si fos normal que jo el truqui a les vuit i mitja.

Llavors, jo també com si no passés res, li dic que tinc entre mans un mig business i que he pensat en ell.

Hi ha un paio que em deu 4.500 euros, un que toca diners però que en aquest moment els està esperant.

Jo en canvi els dec a gent que no espera —per dir— ho clar, em serveixen ja.

Si ell me'n dóna tres mil ara, jo li venc un deute de 4.500. Em sembla que no està malament.

Llavors se'm cabreja, que no “le mola, que le parece un camelo, que no compra deudas a gente que no conoce...” i afegeix també que no es refia de mi.

Llavors jo li pregunto com li va amb l'Elena.

“Y qué cojones te importa?”

“No, quería saber si te la has cargado tu, porque no llevabas nada bien estar con una tía más lista que tú, o si se la han cargado otros por que no les gusta tener tratos con alguien más estúpido que ellos.”

El paio em pregunta de què collons estic parlant, jo no sé veure si és que es fa el suec, per no cagar-la li dic que estic parlant del fet que té problemes.

En Gipo comença a insultar-me, jo l'aturo i li dic que no

m'interessa saber qui se l'ha carregada, però que en tot cas ell hi està ficat.

Que la poli m'ha vingut a veure i jo no he dit res perquè no és el meu estil i que per tant ell pot estar tranquil.

Però si jo li he fet un gran favor a ell, ell me'n deu un de gran a mi.

I en lloc de deixar que pensi: "Oh, mierda, estoy en deuda, qué puedo hacer para ayudar a mi amigo Hurtado", li ofereixo de seguida l'ocasió per tornar-me el favor.

Em pregunta si és un xantatge, li responc que no ha entès una merda: jo li he fet un favor a ell, ell me'n fa un a mi i en guanya mil cinc-cents nets.

"Y si no lo hago?"

"Si no lo haces tendré que ir a la poli a decir que me quedé preocupado, que ahora ya me acuerdo de algunas cosas, etcétera, etcétera."

Tallo la discussió i li dono una hora de temps per trobar-nos al bar La Tòfona amb els 3.000.

Així que a les nou i mitja sóc a fora del bar, al lloc que faig servir normalment per controlar el moviment.

A tres quarts de deu no ha entrat ni sortit ningú que se li assembli.

Llavors entro, em prenc un cafè, dono un cop d'ull als lavabos, vaig al telèfon, li truco a casa, li truco al mòbil. Ha desaparegut.

Me'n torno a casa pensant que hi ha dues o tres possibilitats. Li he fet agafar massa por i se n'ha anat a passar uns dies a casa la iaia.

Li he fet agafar massa poca por i se'n refot de tot.

Per primer cop penso que podria haver-la mort ell. En aquest cas podria mirar de liquidar-me també a mi.

Però si l'ha morta algú que el volia fotre a ell, ara hi estic ficat fins al coll.

En tot cas, tinc la sensació d'haver fet una gilipollada i que em convé trobar en Gipo abans que ell em trobi a mi.

Arribo a casa i començo a preguntar-me si és prudent quedar-m'hi havent-hi el tema de la gent de Barna i la història de la noia.

Tant és així, que quan sona el telèfon em cago. Escolto el missatge, és en Sans que m'amenaga.

Llavors penso, per primer cop a la meua vida, que millor si dic el que sé a la poli.

Si en Sans troba en Gipo, jo hi perdo 3.000 euros però ell me'l treu de sobre. Si jo el trobo abans, millor.

Així que denuncio en Gipo al Sans i pacto un acord de l'estil: a la de tres comencem a buscar-lo tots dos: qui el troba primer se'l queda.

Sé que en Sans no respectarà l'acord. Però me la sua.

Mother 2

Per què?

Una estranya presumpció materna em fa creure que només jo puc saber-ho.

Una temptació de trucar a l'inspector i demanar-li els resultats de l'autòpsia.

Una temptació que reprimeixo.

Li he vist la cara.

Conec el seu somriure de viva.

I he vist el seu somriure de morta.

Tinc tots els instruments per conèixer l'instant que hi ha hagut al mig.

No em serveix de res saber què han trobat a la seva sang, a la seva panxa...

No parlo amb el meu marit —no ens és possible parlar.

Qui sap quan podrem fer-ho.

Ell està estirat al llit, s'ha tret les sabates i l'americana.

Jo cuino, cuino un munt de coses que cap de nosaltres podrà menjar.

Cuino tot el que tinc, el millor que puc.

Un banquet fúebre que veurem refredar-se.

Hi ha un forat de moltes hores entre el darrer cop que he vist l'Elena viva per última vegada i quan l'he trobada morta.

Miro d'omplir aquest espai.

Ahir.

Dissabte.

Es va llevar d'hora.

Vam estar plegades tot el matí, vam esmorzar, vam anar a comprar. Soles: ella i jo.

Vam parlar de quan era petita, volia saber coses sobre mi i el pare abans que ella naixés, quan era acabada de néixer...

Vaig pensar que potser pensava en el futur, que potser tenia algun problema, jo ni tan sols conec el seu xicot.

Vam dinar tots junts, jo, ella i el pare.

En Jaume ens va explicar breument la seva jornada de treball, estava cansat.

Després va anar al lavabo amb el diari, l'Elena havia de sortir.

Em va fer un petó i la porta es va tancar darrere seu.

Sabia que estava anant a morir?

L'inspector em va preguntar si "sobre la base de les dades de què disposava" l'Elena era un "subjecte de risc".

Què és un "subjecte de risc"?

Els "subjectes de risc" ho saben que són "subjectes de risc"?

Penso en el petó que em va fer abans de sortir.

Penso en totes les preguntes que va fer ahir al matí.

Era l'adéu conscient d'un "subjecte de risc"?

Penso en el que en sé del seu ambient. Els seus amics, les seves amigues.

N'hem tingut molts convidats a dinar, fins i tot recentment.

Però aquests són els seus amics? O són només els que jo puc veure entre els seus amics?

I les persones que veig, són ells o és el seu aspecte presentable?
Penso en el seu somriure abans i després.

No sé què fa al vespre, no sé què fa a la nit, però en tot cas, la conec.

Penso en el pitjor que pot fer una noia de la seva edat.

I encara que ho fes seguiria essent aquella Elena.

No hi ha res que jo no pugui saber...

... que pugui fer del seu somriure el somriure d'un "subjecte de risc".

Deixo de tallar pastanagues i vaig a la seva habitació.

Sec a la seva cadira, al bell mig de la cambra.

Trobo la seva agenda.

Llegeixo les últimes pàgines.

Cites dels mateixos llibres que jo llegia a la seva edat.

Em sorprèn el meu marit.

Tanco l'agenda de cop, el miro.

Està dret a la porta. No diu res.

Els nostres temps es dilaten, cada banalitat que ens diem és com una llosa.

Penso que des que va néixer l'Elena vaig deixar de dir-li Jaume i vaig començar a dir-li pare.

He de tornar a dir-li Jaume?

No serà el nom d'un estrany?

M'adono que avui és el primer dia del que serà una dura lluita per no embogir.

Després sona el telèfon.

Cop 3

Aparco sota el cau que en Gipo té llogat. Truco a un timbre qualsevol, dic "correu comercial" i m'obren.

No sé per què, però funciona sempre.

Jo no obriria mai a la publicitat.

Pujo les escales, arribo davant la seva porta, és al tercer pis, truco al timbre, silenci.

Ja li he deixat massa temps perquè s'organitzi. Li foto una patada a la vella porta i entro.

L'apartament està desert, però ell ha dormit i esmorzat aquí. El telèfon està desconnectat, al contestador hi ha alguns missatges.

L'últim és de l'Hurtado. Diu: "Contesta, cabrón de mierda, sé que estás aquí..." etcètera.

Rebobino la cinta. El segon missatge és algú que penja de cop sense dir res.

L'anterior és la veu d'una dona.

"Gipo, Gipo, soy yo, contesta. Por favor, contesta, soy yo."

Era l'últim.

Potser la meva morta té una veu ara.

Connecto de nou la línia telefònica d'en Gipo i truco a la família Vilardell.

Contesta la mare, li deixo sentir l'enregistrament. Sí, és ella. La senyora em pregunta com va la investigació, li dic que he trobat una pista i que estic mirant de seguir-la.

Necessito parlar amb el seu xicot, un cert Gipo, no sé si n'està al corrent: no l'ha conegut mai.

Li pregunto si se li ha acudit alguna cosa que jo hauria de saber, em diu que no, final de la trucada.

Em poso a la butxaca la cinta del contestador. Era una trucada d'auxili?

Que exculparia en Gipo?

A quina hora va trucar?

Necessitem urgentment els llistats de les trucades fetes i rebudes des del desaparegut mòbil de la víctima i dels telèfons d'en Gipo i, ja que hi som, de l'Hurtado.

La petició ha de passar pel jutge instructor, per tant, és millor engegar el tràmit l'ckm abans millor, truco a comissaria i dono les instruccions pertinents.

Faig una volta a casa d'en Gipo i penso que hauré de fer el mateix a casa de l'Elena, si els pares m'ho permeten.

Encenc un cigarret i em poso a pensar.

Tinc un trencaclosques amb poques peces però tard o d'hora caldrà ajuntar-les.

L'Elena Vilardell es va llevar de bon matí manifestament de bon humor, va esmorzar amb la mare i van anar a comprar.

Va dinar amb els pares i a les 16 hores va sortir de casa.

Va ser l'últim cop que els senyors Vilardell van veure la seva filla amb vida.

Van passar la tarda a casa entre la tele i el diari.

Al vespre, la mare va sortir a sopar amb unes amigues i el pare a un sopar amb els companys de feina, fora de la ciutat.

El pare va tornar a casa pels volts de les 2 i la senyora va tornar després de les 3.

Va preguntar al marit si la filla havia tornat, el marit va respondre que no.

A les quatre i mitja van començar a preocupar-se seriosament i es van identificar com a pares de la víctima.

Tinc un forat de 6 hores, en què se suposa que l'Elena va estar amb en Gipo, podrien haver estat aquí o també a qual-sevol altre lloc, no tinc testimonis respecte d'aquest lapse de temps.

Busco traces del pas de l'Elena per aquesta casa. Als cendrers hi ha burilles d'una sola marca i no hi ha restes de pintallavis. Als gots tampoc.

No hi ha preservatius fets servir a les escombraries ni roba interior, però no totes l'escampen.

No tots fan servir preservatiu i no totes es pinten els llavis.

Tampoc puc excloure que hagin estat aquí sense follar.

He de fer recollir empremtes però no tinc l'ordre perquè vingui la científica.

Decideixo que m'enduc les empremtes a casa, agafo una bosseta de plàstic, hi poso dues ampolles de cervesa buides i quatre gots bruts que he trobat per la casa.

Faig un breu escorcoll, no trobo ni diners ni droga.

És probable que el meu home hagi deixat l'habitació per una llarga temporada.

Surto amb el meu petit botí d'escombraries i passo a visitar a tots els habitants de l'edifici.

Tinc la foto de l'Elena, el dibuixet de com anava vestida i el retrat robot d'en Gipo.

La coneix tothom, estava sovint per aquí, però ahir no la va veure entrar o sortir ningú.

L'apartament davant del d'en Gipo està deshabitat.

Els del pis de baix van sentir sorolls i música al pis de sobre, però no saben dir exactament a quina hora.

Encara no sé si l'Elena va ser aquí, però sé que en Gipo hi va ser.

Me'n torno al cotxe i continuo la meva reconstrucció.

Sé que entre les 23 i les 0 hores, si fa no fa, devia quedar-se al Macaco en companyia d'individus que encara no he identificat.

Bevia, reia, feia broma, semblava tranquil·la. Ja portava coca al cos? O en portaria més tard?

Al voltant de les 0 hores, deixa el local, probablement en companyia de les persones amb qui hi havia arribat.

El testimoni no els va veure sortir junts, però recorda que quan va deixar de veure-la, la taula que ocupaven estava buida, així que devien acabar de sortir i, probablement, junts.

Al voltant de les dues de la matinada, a un lloc no identificat però més arrecerat respecte al lloc on va ser descobert el cadàver, un home adult li dóna un cop al pòmul esquerre.

La Vilardell cau sobre l'asfalt es pela i pateix una contusió al costat dret.

L'agressor la colpeja a cops de puny i puntades de peu amb sabates d'home, trencant-li la melsa, els incisius, el tabic nasal i produint nombroses contusions als avantbraços amb què la víctima mirava de protegir-se dels cops.

La Vilardell perd el coneixement.

L'agressor segueix colpejant-la fins que la Vilardell mor a conseqüència d'una hemorràgia interna deguda al trencament de la melsa i l'artèria esplènica.

L'agressor la carrega al portamaletes d'un cotxe i la porta fins al lloc on ha estat trobat el cadàver a les 5 de la matinalda del diumenge.

L'assassí la despulla i després la llença a una cuneta, probablement amb la intenció d'induir-nos a pensar en una violació, o bé tement que als seus vestits haguessin pogut quedar empremtes seves.

La sang trobada sota les ungles de la víctima malauradament pertany a la pròpia víctima.

El lloc del delicte, un espai obert, protegit, asfaltat i inevitablement ple de nombroses restes de sang encara no ha estat identificat.

La roba de la víctima ha acabat, probablement, a algun contenidor, a algun lloc.

És probable que hagin acabat de la mateixa manera que les sabates, la resta d'induments de l'assassí i l'estoreta del cotxe amb què va ser transportat el cos sense vida de la Vilardell.

És a més probable que l'assassí netegi el cotxe aquest mateix matí, juntament amb els milions i milions de persones que netegen el seu cotxe el diumenge al matí.

Encenc un cigarret.

Ja comença l'acidesa d'estómac.

Tinc moltes ganes d'ordenar que remenin tots els contenidors. De fer que controlin tots els cotxes que es netegen aquest matí.

De fer que aturin a tots els qui miren de deixar la ciutat, agafar un tren, una autopista un avió.

Però no es fa així. He de tornar enrere.

Torno a pensar en el meu treball de biologia. La foto d'una noia morta a cops i al voltant la foscor.

Estic seguint una única pista a la qual he arribat a través d'un confident interessat.

Vull creure-m'ho. Vull que només sigui un tema de drogues.
Vull que la meva víctima vengués sexe a canvi de droga.
Ho vull per neutralitzar aquesta violència.
Per fer-la poc perillosa.
Per demostrar que només es maten entre ells.
Que mor qui decideix morir i que les víctimes coneixen els
seus assassins, tal com els assassins coneixen les víctimes.
I que les seves vides corren cap aquesta cita.
I que els altres no hi tenen res a veure.
Perquè només moren els "subjectes de risc".
Vull enxampar en Gipo perquè confirmi aquesta teoria.
Vull enfangar el nom de la Vilardell.
Embrutar el seu passat.
Perquè tothom pugui anar-se'n al llit tranquil.
Però potser m'equivoco. Potser no és així.
Potser la violència és menys previsible...
La sento a l'estómac.
Baixo del cotxe per prendre una mica l'aire.
Em calen altres testimonis.
Respiro tan fort com puc.
Veig un món dividit entre víctimes i botxins.
Ningú sap de quina banda està fins que no troba la seva prò-
pia meitat.
El qui el matarà o es deixarà matar...
L'aire no em sembla bo, té gust de podrit...
El quadre es confon, veig negre...
Sento a la meva panxa les puntades de peu que han matat la
Vilardell.
Em desperto un hora després a l'hospital. La meva dona em
té agafada la mà i està molt cabrejada.

Mother 3

La taula està parada per a dos.

El menjar és als plats.

Jo i el meu marit asseguts un davant de l'altre esperant que es refredi.

En un moment o altre haurem de començar a menjar.

Miro a fora, hi ha un cotxe patrulla.

Baixen dos policies que es presenten com els agents Puig i Mellado.

Els pregunto si han dinat. En Puig respon ràpid: "No gràcies, potser només un cafè."

Aprofito per desaparar taula i poso el cafè al foc.

En Puig diu que l'inspector Sans, el mateix amb qui hem parlat aquesta matinada i que portava el cas, s'ha trobat malament i està ingressat a l'hospital.

Per tant ell ha assumit la direcció de la investigació fins que en Sans no es recuperi.

Està en un moment interessant, el sumari s'està estrenyent al voltant de la figura d'un tal Gipo.

El meu marit sospira i jo els dic que en Sans me n'havia parlat.

De moment en Gipo està desaparegut i ells esperaven que nosaltres poguéssim ajudar a localitzar-lo.

En Jaume intervé bruscamment: "Si sabés com fer-ho ja l'hauria atrapat amb les meves mans."

Puig el calma: "Encara no està acusat d'homicidi, de moment és només allò que podríem anomenar un testimoni clau."

A la seva residència han estat trobades empremtes de la meva filla, probablement d'ahir a la tarda.

Després l'Elena va ser vista amb en Gipo al local Rufus, a la sortida del qual un testimoni afirma haver-los vist discutir acaloradament.

Sembla però que en Gipo duia sabatilles esportives, mentre que —i en Puig sembla molt incòmode— al cos de la víctima han estat trobats cops produïts per sabates amb sola de cuir. “Encara tenim un forat de dues o tres hores entre el darrer cop que van ser vistos junts i l’hora a la qual situem la mort de la Vila... de la seva filla.”

En Jaume baixa el cap i es frega els ulls.

Pregunto si han descobert alguna cosa arran de l’autòpsia. Gran incomoditat.

Els policies es miren i el tal Puig m’ho diu en llenguatge burocràtic, mirant de no donar massa detalls.

L’Elena va tenir varies relacions sexuals, va prendre una quantitat no precisada d’haixix i cocaïna i va morir a causa dels cops rebuts d’un home adult.

La mort pròpiament dita és imputable als cops a l’abdomen. Els dos policies voldrien remenar les seves coses. Els dic on és l’habitació de l’Elena i s’allunyen.

Em quedo a la cuina amb el meu marit que segueix fregant-se els ulls.

Després d’uns moments li pregunto si sabia que l’Elena es drogava.

“De mi no ho haurà agafat, no és el seu pare qui fumava porros i anava de hippy.”

No entenc la seva agressivitat. No entenc què hi té a veure.

No entenc com el meu passat pot acusar-me de la mort de la meva filla.

L’hi dic.

Es disculpa, em respon que, simplement, si hi havia un de nosaltres que podia saber si la meva filla prenia drogues era jo. Segueixo sense entendre però no insisteixo.

El dolor ens ha dut molts anys enrere.

Perduda la filla que ens unia, afloren les velles diferències.

Ja no som una família, som altre cop dos nois una mica desorientats.

Penso en els últims trenta anys dedicats a ell.

A l'home que he d'anomenar Jaume.
Que ja no puc anomenar "pare".
El miro a la cara, miro el seu vestit
Ja no sé qui és, què li agrada, què fa.
Tornen els policies amb una caixa grossa.
Si no ens sap greu voldrien endur-se aquestes coses.
I jo em quedo sola mirant fixament aquest desconegut
que es fa dir Jaume.
Qui sap si està pensant de mi les mateixes coses.
Voldria preguntar-li, així, com sempre li he preguntat si hi
havia alguna cosa que no rutllava.
Però jo tinc la clara sensació que no entendria la pregunta.
Trio el silenci.
I em pregunto si aquesta elecció no està destinada a durar
per sempre.

Pusher 3

Bong, bong, bong, bong!
Em desperto de cop, tot suat. Merda, m'he adormit al sofà.
Deu haver-hi alguna mena de lluitador de kick-boxing que
pica a la porta.
Si dóna un altre cop, la tira a terra així que no tinc gaire
temps per entendre qui sóc i d'on vinc.
Crido "ja vinc!" i una pudor de gos podrit quasi bé em mata.
Determino que es tracta del meu alè, se'm acut que m'he
adormit amb l'ampolla de ginebra entre les dents, m'assec de
cop, i m'adono que tinc un mal de cap de l'hòstia.
Comencen a aflorar possibles respostes a la pregunta "qui
sóc?".
Jo sóc el paio que, si el troben els de Barcelona, se'l carreguen.
Trobo l'ampolla de ginebra entre dos coixins i faig un glop.

Jo sóc el paio que si el troba en Gipo se'l carrega.

Vaig a la cuina, trobo un ganivet d'un pam i mig i l'agafo.

Jo sóc el paio que ahir va enviar un altre paio a l'hospital i ja no n'ha sabut res més.

Piquen a la porta. Ja vinc!

Jo sóc el paio que en Sans, ben mirat, podria detenir d'un moment a l'altre.

Estic quiet davant de la porta, el ganivet amagat darrere l'esquena.

Obro el pany sense fer soroll i dono un pas enrere.

La porta s'obre i s'esclafa contra la paret, es veu que l'altre ha pensat que era millor esfondrar-la.

La clau anglesa més grossa que mai he vist es precipita contra el meu cap.

Em llenço cap a l'esquerra.

Sento alguna cosa al braç com quan vaig caure amb esquís de petit i se'm passa de seguida el mal de cap.

Després sento dos crits, un d'ells és meu.

Estic estirat a terra amb l'avantbraç amb forma de L que comença a inflar-se com un globus.

A un metre de mi de genolls hi ha el gilipolles del Gipo que sembla un llenyataire.

Sosté la clau anglesa com una destreal i en lloc d'un tronc s'ha carregat dues rajoles i una canonada de l'aigua.

Té el meu ganivet de cuina plantat a l'avantbraç amb el mànec a una banda i la fulla que surt per l'altra.

La porta rebotja contra la paret i es torna a tancar de cop.

Jo tinc la respiració trencada pel dolor i no aconseguixo cridar-li que és boig.

Però veig que està mirant de passar-se la clau anglesa a l'altra mà

M'arrossego fins al sofà .

Poso una mà sota un coixí i trobo un escarabat i la pipa.

El tipus quasi m'ha atrapat, comença a aixecar la clau anglesa però pesa una tona i només amb l'esquerra li costa apuntar.

Jo li apunto la pipa descarregada a la cara i començo a cridar.

“Què cony fas, fill de puta, mira què has fet, m’has trencat el braç i les rajoles del terra!”

L’altre quasi plora del mal i també comença a cridar.

“Te mato! Yo te mato!” Sembla que parla seriosament.

Així que començo a pensar que pot ser un problema tenir la pistola descarregada.

Bé, se sent un altre cop i la porta s’esclafa de nou contra la paret.

Deixo estar en Gipo i apunto la pipa cap a la porta.

Hi ha un coi de xavalet tremolós amb una jaqueta texana i una pistola que m’està apuntant.

En aquest moment tothom es posa a cridar.

Jo penso “quin dia” i crido “i tu què collons vols?”.

Ja no sé si és millor que la pistola estigui descarregada o no.

L’adolescent, que no he entès encara per a qui treballa, crida “tirad las armas!” i no veig com té valor d’anomenar la clau anglesa del Gipo “arma”.

“Tira-la tu primer!”

Ell insisteix “tirad las armas o abro fuego!!”.

Els xavalets són perillosos, sovint es caguen a sobre i acaben disparant de debò.

“Están derretidos! Los dos!”

Están derretidos.

Aquesta és la mena de gent amb qui volta en Sans?

Jo li dic amb tota la calma que puc: “Si este tío no tira la llave, yo no suelto la pipa.”

El xavalet entra a casa i comença a acostar-se a en Gipo com si hagués de desactivar una bomba.

Li treu de la mà la clau anglesa i la llença a terra, trencant un altra rajola, el molt idiota.

“Ahora baja el arma.”

Deixo la pistola.

“De pie, contra la pared.”

“Llama una ambulancia, me estoy desangrando, joder!”, li diu en Gipo.

L'altre s'ho pensa un moment.

Després agafa el walkie-talkie i diu “Agent Torres des de posició 1, tinc dos detinguts ferits i desarmats, sol·licito reforços i assistència sanitària”.

Encara demana reforços el xavalet.

Cop 4

Encara sóc allà estirat.

Amb el tub de l'aire fora del nas.

I una intravenosa que pixa aigua salada amb analgèsic dins el meu braç.

Una via intermèdia entre morfina i Novalgina.

La meva dona se n'ha anat a casa i m'ha deixat amb una infermera que em matarà si surto a fumar-me un cigarret i un company d'habitació que es queixa de no sé quin dolor i no renuncia a la televisió del diumenge al matí.

Així que em menjo tota la missa del 33 amb un moribund al costat que no para de remugar.

Després comença el telenotícies migdia i el meu company s'entusiasma perquè parlen de la nostra zona i potser també es veu casa seva. Li dic que calli perquè m'interessa.

Hi ha una bonica foto de l'Elena. Unes imatges tremoloses de casa Vilardell i un primer pla del timbre de casa.

Sento paraules com: “Tragèdia, desastre, acarnissament, horriblement mutilada.”

Apareix el dibuix de com anava vestida ahir a la nit i em pregunto qui l'ha donat als de la televisió.

Després apareix la cara de pa del cap de policia que va dis pensant “no comment” i en canvi va dient tot el que sap.

I després veig una clamorosa detenció en directe.

Quatre canals de televisió sota casa de l'Hurtado.

Dues patrulles nostres més altres dues, qui sap d'on han sortit, i una ambulància que no sé per a què serveix.

L'agent Puig en versió heroica condueix la detenció del segle.

El veig sortir de la cas amb en Mellado, en Torres de paisà tal com l'havia deixat i la Claudia Pannocchia de trànsit, perquè es veu que el cap de policia li ha dit al Puig que a la tele almenys havia de sortir una dona.

Porten emmanillats l'Hurtado —i no entenc perquè collons l'han detingut— i en Gipo que perd sang com un colador.

Els carreguen a dos cotxes diferents i surten derrapant, amb sirena i tot, per als de la tele.

Entre tota aquesta pressa en Puig té temps d'explicar a tot el país que després d'una vigilància extenuant han aconseguit de detenir dos sospitosos de tràfic de drogues, sospitosos també de complicitat en l'afer Vilardell.

O sigui, fa dues hores tenia un informador i buscava un testimoni fugitiu, engego la tele i veig dos assassins emmanillats.

O les investigacions han patit un gir decisiu o algú m'està prenent el pèl.

Treu el nas de nou el cap de policia que felicita els seus homes i en Puig que ha conduït la missió i després m'he de menjar una gran declaració del ministre d'interior que recorda la prioritat de la seguretat ciutadana, felicita per la seva eficiència els seus homes —és a dir nosaltres— i amenaça venir aquí d'un moment a l'altre.

A continuació posen un molt bonic minireportatge sobre la nostra ciutat, que surt com si fos un amable poblet de pagesos trasbalsat per les plagues de la drogoaddicció i la violència als carrers.

El meu veí de llit escup catarro i comenta que si la Vilardell es vestia d'aquella manera i anava amb aquella gent ja sabia a què s'exposava.

Jo reprimeixo el desig d'ofegar-lo amb el coixí, m'aixeco del llit, em vesteixo, poso el gota a gota a una butxaca de la jaqueta i busco una via de fuga.

M'escapo de la infermera i aconseguixo arribar a la sortida de l'hospital.

Un jove molt atent és a punt de carregar una vella a un taxi. M'hi esmunyo a dins disculpant-me perquè tinc molta pressa. La vella comença a cridar que això no es fa i el taxista m'explica amablement que abans estaven ells.

Mentrestant he trobat la meva placa, li planto als morros al tipus i li demano que em porti a la comissaria bastant ràpid. El taxista engega i em demana si per casualitat sé en quin punt es troba la investigació sobre la noia que han mort a la nit.

Li contesto que també jo voldria saber-ho.

Segons el taxista, que una mica la ciutat se la coneix, han estat aquells dos "drogates".

Al meu despatx m'hi trobo en Puig. Em mira bocabadat. "Inspector... com es troba, s'ha recuperat?"

"On és en Gipo?"

"L'hem detingut, inspector."

"Ho sé. Vull saber on és ara."

"L'estem interrogant. Em sembla que està a punt de cantar"

El jove agent Torres es trobava de guàrdia sota casa de l'Hurtado, n'ha vist entrar un que es corresponia amb la descripció d'en Gipo i ha mirat de trucar-me.

Ha trobat el mòbil apagat i ha decidit seguir en Gipo, s'ha apostat sota casa de l'Hurtado i quan ha sentit massa sarau ha entrat.

Ha impedit un homicidi, els ha detingut i ha trucat a la central.

Els han detingut tots dos i han portat l'Hurtado a l'hospital i en Gipo a la comissaria.

A l'Hurtado li han arreglat el braç, radi i cúbit fracturats, es veu que xisclava com una gavina, l'han ingressat i portat

aquí. Mellado està mirant d'interrogar-lo però està desorientat pels calmants i no està gaire xerraire.

En Gipo és a l'habitació, embenat de qualsevol manera. També han començat a interrogar-lo i ara estan fent una pausa.

Jo dic “Bé, s'ha acabat la pausa, vaig a fer-li dues preguntes jo mateix”.

Aquí en Puig s'incomoda.

El miro “No?”.

En Puig insinua: “Inspector, en la seva absència jo estava portant el cas.”

“Ho sé.”

Sé que en la meua absència tu estaves portant el cas.

Has fet bé.

Ara, com veus, he tornat.

I per tant puc seguir treballant.

O no?”

L'altre: “Sí, és clar...”

Només que si fins ara ho hem fet bé, per què no puc seguir portant-lo jo?”

Realment vol sentir-ho.

“Perquè, mira, Puig... tu ets estúpid.

Ets un bon policia i podries ser un bon inspector.

Però ets estúpid.

I un cas així millor no deixar-lo en mans d'un estúpid.”

No sap si posar-se a plorar o trencar-me la cara.

“Es refereix a...”

“Sí, em refereixo a aquella ridícula detenció. Em refereixo a la televisió, a la teua entrevista, al fet que has detingut un confident i a la teua capacitat craniana.

Vés a agafar les actes dels interrogatoris d'en Gipo i l'Hurtado.”

M'assabento de l'intent d'agressió d'en Gipo a l'Hurtado.

Descobreixo que en Gipo, aquí a la comissaria, ha rebut una mica però no ha dit una merda i que en Mellado i en Puig han anat de compres a casa de la Vilardell.

Les empremtes trobades a casa d'en Gipo eren efectivament de la víctima.

La trucada de la Vilardell a casa d'en Gipo correspon als volts de la mitjanit i provenia d'una cabina de telèfon cap a la perifèria, prop del cinturó.

Els altres números de telèfon encara no han estat comprovats.

La declaració de l'Albert, l'amic del testimoni número 1 parla d'una baralla entre en Gipo i la víctima a la sortida del Macaco, un parell d'hores abans del moment de la defunció.

"Me'n puc anar ara?"

"I on coi vol anar, Puig?"

"A casa."

Es fa l'ofès ara.

Li escric una adreça a un paper. "Vés aquí. Hi ha una cabina de telèfon. Una hora abans de morir la Vilardell hi era."

"És zona de putes, inspector, què hi faig allà?"

Reprimeixo les ganes de contestar-li que se'n trobi una de barata per donar-li pel cul.

"Vés a descobrir què collons hi feia la Vilardell allà una hora abans de morir,

entrevista els vianants, els empleats de la benzinera, les putes, els gats, les pedres i els senyals de trànsit."

"M'enduc en Mellado?"

"No, en Mellado el posem a controlar els números de telèfon i en Torres a desxifrar el que heu trobat a casa de la Vilardell." Em pica el braç i recordo que encara porto l'agulla enganxada i el gota a gota a la butxaca.

Busco una mena de crosse, en trobo una a la infermeria, hi enganxo el gota a gota: així segueix bombejant-me el calmant mentre em treballo aquest Gipo.

Entro a la sala d'interrogatoris.

En Gipo és a una cadira al centre de l'habitació. Es gira de cop. Té el braç dret embenat i un petit hematoma, que no surt a l'acta, a la cella.

“Está loco... loco, su compañero está loco...”

Claro, claro, todos estamos locos y tu eres el único cuerdo, ¿no?

Sí, ya te digo: tu eres el único cuerdo.

Muy bien: ahora respiras profundamente,

Te tranquilizas y empiezas desde el principio.

¿Cómo?

No, mejor: empieza desde donde quieras, ayer, anteayer, la semana pasada...

Ya sabes lo que quiero saber, así que ahórrame tu infancia e intenta colaborar.

Bitch 1

España es pequeño descampado delante de gasolinera Repsol
Hoy, hay empleado joven, es más simpático.

Al viejo, creo que el propietario, no le gusta que yo trabajo aquí enfrente.

Pero el joven es más amable y a veces trae café.

Coches caros, coches pequeños, camiones.

Hombres traje y corbata con brazos gruesos y con sobacos que huelen mal.

Asientos de coche, literas de camión. Pensiones con baño fuera de habitación.

País mío era bonito, todos chicos podían estudiar, todos mayores podían trabajar.

Y no sentía que sueldo era de veinticinco dólar.

Y todos los días familia mía decía a mí: “Tu eres joven, nosotros ya nuestra vida es ésta, nuestra tierra es ésta” y cosas así.

Pero —decían ellos— no pienses que para tú también es así. Tu puedes conocer mundo donde quieres estar y estar en mundo que tu quieras.

Y padre dio todos pocos dólar que había reservado a personas que me podían hacer venir a España.

Pero dólar no eran suficientes pero esas personas aceptaban hacerme venir a España y daban papeles españoles y cuando en España yo encontraba trabajo volvía a ellos dinero que faltaba para viaje y papeles.

Hecho largo viaje espantoso y después cuando llego a España los hombres que habían hecho acuerdo con mi padre me llevan a casa vieja en campo con otras chicas de mi país.

Sin luz, sin agua.

Y parecía como en mi país: sin poder salir, sin luz, sin agua.

Después los hombres llegan y yo pido a ellos papeles para poder salir, para encontrar un trabajo.

Y ellos dicen que papeles me los dan cuando yo acabo de pagar a ellos.

Y yo: "Cómo puedo pagar si no puedo salir para buscar un trabajo?".

Y entonces ellos han dicho ellos encuentran trabajo para mi.

Y lo han hecho.

España es pequeño descampado delante de Repsol.

Es boca, coño, tetas, culo.

Sin papeles y vigilando por policía.

De día encerrada en casa y de noche en trabajo.

Hoy no tanto trabajo, domingo tarde, casi todos en casa con mujer.

Aquí cerca hay un policía que continua preguntando a todos y a los de gasolinera y yo no sé como voy a hacer trabajo si aquí todo el rato coche de policía.

Policía pregunta también a mi si conozco chica de foto que hace ver pero yo no puedo hablar con policía, y digo no, no, no comprendo idioma, no conozco, fuera, fuera.

Y al final policia se va.

Boyfriend

Sí. Claro inspector, los hechos de ayer por la noche, como dice usted.

Todo lo que quiera pero no he sido yo. Quieren liarme.

Su compañero está de acuerdo con el Hurtado para acorralarme.

¿Cómo? ¿Esta mañana? Estaba en casa, en mi casa.

Sí, estaba en mi casa.

No las orejas no, ahíí... ahí, no, no, iba en coche. En coche.

Sí, sí, vale, estaba escapando porque tenía miedo, el Hurtado me hacía chantaje ya se lo he dicho y entonces estaba intentando irme.

Sí, después he vuelto... es que pensé que podía ponerme de acuerdo con el Hurtado, soy una persona razonable.

Con la llave inglesa, claro. Bueno, es que él tenía un cuchillo... así que tuve que coger la llave inglesa.

Sí, pero con calma ¿eh?

Él quería un dinero, quería que yo se los diera, 3.000 euros.

Yo nunca he tenido nada que ver con él, pero si yo no se los daba me iba a complicar en el tema de la Elena, y entonces yo tuve miedo, me escapé y luego volví.

La Elena Vilardell era mi novia. Yo ni siquiera sabía que estaba muerta.

La última vez que la vi, sería anteayer.

Ei, ei, no, tranqui, tranqui...

Ah, no, sí, es verdad —tranqui, ¿eh?— ayer por la noche en Rufus, en Rufus, sí. Estábamos juntos en Rufus. Sí. Yo no tengo nada que ver, no la he matado yo, estuvimos juntos, es normal, es mi novia.

Era. No lo sé, no recuerdo hasta qué hora. No sé. Iba un poco colocado inspector, ella también iba un poco colocada.

Pero no la he matado yo, yo no hago estas cosas y además yo la quería, joder.

Sí le escucho, vale, de acuerdo.

Sí, a las cuatro y media vino a mi casa, lo confirmo, quedamos así.

Después? Quiere decir cuando estuvimos en casa? No sé. Lo de siempre...

Sí, dos cervezas, dos cervezas, es verdad, después nos fumamos algún porro y nos hicimos una rayita antes de echar un polvo.

Coca, sí. Poca. Yo compro, no vendo yo...

Salimos. Sí. Al Rufus tal como ha dicho usted.

Bebimos un poco, después llegó el Hurtado y compré algo. Poco.

Poco porque no tenía dinero.

No, no tenía, no soy un banco.

Inspector, estoy con la mierda al cuello. El Hurtado se queja de que debe la pasta pero yo no es que esté mucho mejor, que me quieren partir las piernas...

Sí, es por esto por lo que escapaba esta mañana, he de devolver un dinero,

Sí, cuando el Hurtado me llamó para decirme que tenía que llevarle 3.000, yo ya estaba lejos, por eso no fui a la cita.

La cita con el Hurtado.

Me pensaba que lo sabía. El tío me llama y me pide que le lleve 3.000 euros al bar La Tòfona en un hora. Yo estaba en el coche poniendo tierra de por medio y en ese momento me entero que han matado a la Elena porque me lo cuenta el Hurtado.

No, no aún no lo sabía, joder, no he sido yo, ya se lo he dicho. Vale, volvamos atrás.

En Rufus, sí, yo compro un poco y la Elena paga la bebida.

No sé qué hora era.

Las 11, sí, puede ser.

Le han dicho que nos peleábamos, ¿quién se lo ha dicho?

Vale, vale, no es mi problema!

Nos peleábamos, sí, nos peleábamos porque... normal, ¿no?

Entre novios, pues ya se sabe hoy hace sol, mañana hay tormenta...

No, no, no se enfade... intento recordar, me estoy esforzando!
El dinero, sí, el tema del dinero, sólo que...

... no, no estaba cabreada porque tuvo que pagar ella, lo que pasa es que a ella le gusta este tipo de vida, la coca, desfasarse, las cenas, los locales... o sea, cuando me iba bien la hacía divertirse de lo lindo, y las mujeres se acostumbran, usted lo sabe mejor que yo, ¿no?

Sí, ella estaba cabreada porque en ese momento yo le dije que no tenía pasta y que tenía una deuda muy importante y que no se lo había dicho antes.

¿Yo? Yo no estaba cabreado con ella, o sea, estaba cabreado porque no lo entendía, o sea: que no quería entenderlo...

... entender qué, pues que era un problema de los dos. Y que teníamos que resolverlo los dos.

En ese momento estábamos en el coche, sí, en mi coche.

Entonces serían las 12, no sé, acabábamos de salir del local. Le dije... no recuerdo exactamente las palabras.

¿La idea? Sí, la idea era, bueno, era como una especie de propuesta para superar este mal momento.

Sí, yo entonces pensé que si ella hacía un poco la calle, en una o dos noches podíamos sacar la pasta que necesitábamos para arreglar el tema.

¿Ella? Hombre, pues sí, ella estaba cabreada, pero yo, yo lo tenía claro, había visto la solución del problema, yo pienso así ¿sabe? Veo el problema, me preocupo, después de golpe veo la solución y la solución es ésa y punto, no sé como piensa usted inspector.

Bueno, ella no quería de ninguna manera, entonces le metí un par de hostias, pero flojo, después se puso a llorar, a mí me dio pena pero ya estaba decidido, nos hicimos un par de rayas, un sorbo de vodka que llevaba en el coche y después se me ocurrió una idea.

Para consolarla. Que sólo tenía que pensar en mí mientras lo hacía, entonces decidí que teníamos que hacer el amor enseguida y así cuando ella lo hiciera con un cliente podría mantener un buen recuerdo.

Sí, lo hicimos ahí en el coche, pero no fue muy bonito la verdad, quizás la cosa nos puso un poco tristes a los dos.

La acompañé a la ronda, donde está la gasolinera Repsol y le dije que yo me quedaba al otro lado de la carretera a vigilar y que no tenía que preocuparse.

A la una o así, llegó un cliente, llevaba un coche impresionante, en plan BMW, yo pensé, mira, si no es idiota ahora puede sacar pasta.

Ella se subió al coche, yo no sé qué hacen los macarras en estos casos, vi que la puta que estaba ahí junto a la Elena no tenía a nadie que la mirara y pensé que era lo normal.

Pensé que era mejor volver a casa y recogerla en la gasolinera más tarde. Después empecé a beber vodka hasta que se acabó la botella y me dormí.

Sí, me habré despertado a eso de las cinco. He vuelto corriendo a la gasolinera y no estaba, su móvil estaba en mi coche, ella no me había llamado y pensé que seguramente estaba cabreada y que no debía haber sacado pasta.

Así que intenté llamarla a casa pero no contestó nadie, entonces no sé porqué... yo tenía que devolver el dinero que debía, la Elena no sabía dónde estaba... decidí escapar, después de un rato me ha llamado el Hurtado. Eso es todo.

Bitch 2

Tarde, delante de Repsol.

Después de rato que policía se va y yo de trabajo con camionero, para coche con dos hombres.

Yo digo con dos no, no hago trabajo con dos, porque muchas veces te toman pelo o al final no pagan y es peligroso, pero el que conduce dice que yo estar tranquila que sólo es él, que amigo sólo acompaña y al final subo a coche.

Cuando veo que busca aparcamiento cerca de casa de policía pregunto dónde vamos y el me dice que a casa suya pero amigo queda siempre en coche y yo empiezo a no fiar.

Y tengo razón porque aparca el coche y me explica —muy amable— que se llama Sans, como los santos.

Me dice que no quiere llevarme a cárcel y que sólo quiere pocas preguntas sobre esa chica foto.

Yo tengo miedo, no quiero

Policía insiste, chica de foto ha desaparecido y yo puedo ayudar a ellos.

Yo no quiero, lloro y digo que me dejen ir.

Entonces policía dice que si yo digo a él cosas interesantes y yo puede servir para proceso y cosas así pide a su jefe que me dé papeles y, mientras, me pone en programa de protección. Policía me da Kleenex i me hace ver foto de chica.

Sí, es ella. No había visto nunca antes, pero ayer estaba en trabajo conmigo.

Me pregunta sobre BMW, le digo que yo no conoce coches, pero que era coche caro, grande, negro.

Me dice si conocía conductor y yo digo que no conocía.

Me dice si según yo era peligroso y yo digo no, no creo porque cuando volvía chica estaba bien.

Pero lloraba y estaba borracha, creo que era primera vez que hacía trabajo. Me pregunta si yo había visto su novio pero no, yo no sabía que tenía un novio.

Entonces ella va a la cabina para llamar a él pero no encuentra. Vuelve a gasolinera y sienta en suelo porque está cansada y tiene frío. Mucho. Viene coche con dos señores.

Yo habla con ellos, sólo con uno de los dos porque están borrachos y el que no conduce está durmido.

El que está despierto me dice que buscaban dos chicas para divertir un poco, yo no creo que amiga mía quiere trabajar pero señor me enseña mucho dinero y me dice “las dos”.

Entonces yo voy a chica de foto y explico esto. Y ella me dice “como quieras”.

Me parece raro “como quieras”, pero yo tengo que hacer trabajo así que la cojo y subimos detrás en el coche.

El tipo que conduce habla mucho, después el otro señor despierta y el que conduce dice “Sorpresa, mira qué par de niñas he encontrado. La mía es la extranjera” y cosas así.

Y aquí pasa cosa un poco rara porque el señor despertado se gira, mira a nosotras i después la chica de foto dice “Hola” como si conoce a él.

Y él mira al otro y dice “Un buen par de niñas, sí”. Y después ya no dice nada.

Y llegamos donde estaba coche del otro señor y él coge chica de brazo y la saca fuera y yo voy a hacer trabajo con el que conducía. Policía pregunta si sé nombres pero yo no sé nombres.

Ahora policía quiere que yo mira dos montones altos así de fotos para ver si encuentro hombres de coche.

Entonces policía dice que si acepto trabajar con él, él me pone en programa de protección y al final me da papeles españoles porque su jefe está de acuerdo.

Yo fio de él proque ya no quiero hacer esa vida y si quieren matarme, qué le vamos a hacer.

Así que me hace mirar revista de coches y yo reconozco el del hombre que fue con chica. Se llama “Micra rojo”.

Después me enseña muchas fotos pero —igual porque era de noche - no encuentro los dos hombres.

Entonces empiezo trabajo con dibujante y estamos mucho rato porque yo no recuerda bien su cara.

Al final sale un dibujo que se parece un poco pero yo no estoy muy segura, entonces llamamos al policía de antes y él mira bien dibujo.

Me pregunta si estoy segura del todo y yo digo que no, que hemos hecho mejor que hemos podido pero que es difícil recordar bien.

El policía quiere estar solo un momento y me hace salir de despacho. Un chico amable me trae té caliente y habla conmigo.

Después policia sale de despacho con foto nueva y me enseña.
“Es él, es el hombre que estaba con chica, estoy segura.”
Policia dice palabrota y se prepara rápido para salir.

Mother 4

No puc dir que la detenció del meu marit m'hagi sorprès.
És clar que no me l'esperava... Però tampoc no m'esperava
la mort de l'Elena,
i això m'ha fet entrar en el món de les coses que no t'esperes
i, en canvi, passen.
La policia ha vingut aquí i ha detingut un tal Jaume.
Una puta l'ha reconegut.
Avui em semblava un estrany.
Després he anat cap enrere en el record i m'ha semblat cada
cop més un estrany.
Mentre jo era a un sopar amb les meves amigues ell sortia
borratxo d'un sopar d'enginyers.
El seu amic Andreu va proposar d'anar de putes.
En Jaume va vomitar una mica de licor de poma i va estar
d'acord, després es va adormir al cotxe del seu amic.
Es desperta davant de la Repsol del cinturó on sempre hem
fet benzina junts.
On sempre havia mirat les putes de l'altra banda de la carre-
tera.
Dient-me “Pobretes, la vida que fan”.
Quan s'ha despertat, l'Andreu n'hi havia posat dues al seient
del darrere.
Ha acompanyat en Jaume al seu cotxe, l'ha deixat allà amb
l'Elena i se'n ha anat a follar-se la seva.
S'han mirat.
Al Jaume li feia fàstic dir-li Elena.

Ella tenia fàstic de dir-li pare.

Li ha somrigut. El somriure s'ha transformat en una riallada.

En Jaume ha mirat d'interrompre-la amb una bufetada.

La meva filla ha caigut a terra sense deixar de riure.

En Jaume ha seguit colpejant-la fins que no ha arribat el silenci, i amb ell la mort.

Ha carregat el cos de l'Elena al maleter del cotxe.

L'ha duta a una carretera fora de la ciutat. L'ha despullada i l'ha deixada a la cuneta.

Ha tornat a casa, s'ha canviat de roba, ha posat la roba bruta de sang a una bossa d'escombraries juntament amb la de l'Elena i ha anat a llençar-la a un contenidor.

Ha tornat de nou a casa i se'n ha anat al llit on l'he trobat un hora després.

Li he preguntat si l'Elena havia tornat.

M'ha contestat "no".

Pusher 4

La cosa ha acabat que l'han enxampat. Ell no va oposar resistència.

Una noia ha mort i una mare va perdre tota una família que potser ja no existia.

Una puta deixa el carrer i potser estrangeria li dóna papers.

En Gipo ha perdut una nòvia i ha passat 24 hores per oblidar.

Jo m'he guanyat un braç trencat i m'he quedat amb un problema de 3.000 euros amb els de Barcelona.

Vaig a veure en Gipo que ja ha tornat a casa.

Li dic que m'ha trencat un braç amb una clau anglesa i que em deu una indemnització de 3.000 euros.

Ell es posa fet una fúria i em diu "Tu crees que si los tuviera

enviaba a mi novia a hacer la calle?”

Així m'explica que ell també té els seus deutes i que ell també hauria de resoldre el tema abans que acabés la setmana.

Llavors jo penso “la unió fa la força”.

Li explico tota la història que m'havia passat amb el que s'havia endut cent grams de material, m'havia de donar 4.500 euros i una mica més i em mata.

No l'havia vist mai, no sé qui collons és, però sé que té diners i sé on viu.

Així, organitzem una mena d'incursió a mà armada a casa seva. En realitat es tractaria d'una “reclamació de pagament”.

Truquem al timbre del carrer. El paio no ens obre. Piquem molts timbres i al final ens obren la porta.

Pugem les escales com l'Starsky i Hutch i arribem al seu apartament.

La porta està oberta.

Així que girem el pom i entrem.

Hòstia puta: el meu morós penja d'una biga amb la llengua fora.

Algú pitjor que nosaltres ha estat aquí abans. O sigui que, no sabem com però tard o d'hora la policia es trobarà amb aquest cadàver.

I per un motiu o l'altre nosaltres hi estem fotuts fins al coll. Sortim del pis mirant de no deixar empremtes i...

35.4

Estem quedant fatal

Gemma Rodríguez

Aquesta obra va ser estrenada el 19 d'abril del 2006 al Teatre Nou Tantarantana de Barcelona sota la direcció d'Ana Silvestre, amb escenografia, vestuari i il·luminació d'Àngela Bosch, música i espai sonor de Laura Teurel i interpretada per Jordi Arqués, Joan Bentallé, Xavier Capdet, Àngels Molnar, Jordi Rico i Pere Ventura.

Aquesta obra va merèixer el premi internacional María Teresa León 2002, atorgat per l'Asociación de Directores de Escena de España i l'Instituto de la Mujer. Va ser inclosa també dins el cicle Tinta Fresca del XV Festival Internacional de Teatro de Caracas del 2004.

PERSONATGES

Presents

VANDELLÓS, *director general*

GARCIA, *director de logística*

SILVESTRE, *director de vendes*

MUNTANÉ, *director de RRHH*

CAPULLO, *cap de vendes*

MONIKA, *secretària de direcció general*

Absents

OLGA, *secretària de Garcia*

MARIA, *noia de correus*

ANKE, *professora d'alemany*

SHARON, *professora d'anglès*

PROFESSORA DE TAI

Una gran ciutat fruit del progrés i del desenvolupament sostenible de les economies neoliberals. En un dels barris més centrals de la ciutat s'ubiquen les oficines d'una multinacional alemanya del sector de la higiene personal i domèstica: una firma important en un món insignificant.

L'espai físic representa l'interior de les oficines: despatxos, sales de reunions, lavabos, un magatzem, etc.; però també una parada d'autobús i una cafeteria.

Fora d'aquests espais, a l'exterior, el món sembla haver iniciat un lent procés de putrefacció. El que sabem d'aquest

món exterior ens arriba a través del que expliquen els personatges que habiten les oficines; però també a través de l'espai sonor que envaeix l'escenari a intervals. A mesura que l'acció avança l'existència d'aquest món exterior es va fent més palesa augmentant la tensió entre els personatges.

Els personatges es mouen per l'escenari amb una finalitat aparent. Hi ha una certa urgència irracional en tot allò que fan. Dalt de l'escenari la sensació és de moviment continu i tanmateix d'una gran desolació.

El temps és el present.

L'obra transcorre en un sol dia.

A l'inici de cada escena s'indica el lloc on es desenvolupa l'acció, els personatges " presents " que hi intervenen i l'hora aproximada en què transcorre, constatant així el pas del temps i la major o menor precipitació dels esdeveniments. Quan no hi ha cap indicació de temps és quan les escenes se succeeixen de manera simultània o bé l'una darrere l'altra.

/ Indica el moment en què la rèplica següent se superposa sobre l'actual.

[] El text tancat entre claudàtors indica que el personatge parla per a ell i que pot ser escoltat pel públic però no pels altres personatges.

() El text tancat entre parèntesi no cal que sigui dit.

Hora aproximada: 7,30

Lloc: el magatzem

Garcia (Director de Logística) i Vandellós (Director General)

L'estança és plena de capses de cartó estripades i desades de qualsevol manera. També hi ha desenes d'ambientadors escampats per terra. Els ambientadors semblen flascons de colònia. VANDELLÓS porta caixes amunt i avall, i prova d'apilar-les en un racó. GARCIA acaba d'arribar.

GARCIA: Què és aquesta olor?

VANDELLÓS: Arribes tard.

GARCIA: He agafat un embús, ja t'ho he dit.

VANDELLÓS, *a la seva*: Entre tots em feu anar malament. El que heu de fer és sortir abans de casa.

GARCIA *s'apropa a VANDELLÓS i l'ensuma*: Si no estàs d'humor.

VANDELLÓS: Estic de primera. Ets tu qui arriba tard i entra aquí com si res. (*Molest.*) Què fots?

GARCIA: A què collons fas olor?

VANDELLÓS: M'he perfumat, què passa.

GARCIA *agafa un ambientador de terra*: Amb això?

VANDELLÓS: Amb el que he trobat.

GARCIA: És ambientador per a cotxes.

VANDELLÓS: Doncs no ho sembla.

GARCIA: Ho posa a l'etiqueta.

VANDELLÓS *li pren l'ambientador de les mans*: No tinc per què llegir les etiquetes. Li estem pagant el sou a un desgraciat perquè fabriqui ambientadors de cotxe que semblen colònia. He vist empreses senceres ensorrar-se per cagades com aquesta.

GARCIA s'adona que hi ha caixes trencades pertot arreu.

GARCIA: Què ha passat aquí?

VANDELLÓS: Saps qui fabrica ambientadors? La competència. Si en vols un ja els hi pots comprar. Són de bona qualitat i no enganyen, ells no hi posen això, com es diu, la cosa aquesta (*el difusor*). És igual. Hauríem de muntar una reunió amb tot el departament i empalem l'imbècil que està fabricant això, o encara millor, li expliquem la diferència entre un flascó de colònia i un ambientador i després l'empalem. (*Per a ell.*) Si això és un ambientador la cosa aquesta no pot anar aquí.

GARCIA: Què collons has fet?

VANDELLÓS: I a la propera junta vull que demanis explicacions. Que ens expliquin què collons estem venent.

GARCIA: Les has trencat totes.

VANDELLÓS: A la merda l'etiqueta.

Pausa.

GARCIA: Que no dorms?

VANDELLÓS: I tu? Sí, esclar, tu sí que dorms per això arribes tard.

GARCIA: Per què no te'n vas a casa?

VANDELLÓS: Deixa'm estar.

GARCIA: Aquí ja no fas res.

VANDELLÓS: Algú ha de fer la feina mentre vosaltres us tireu pets en un embús que heu agafat perquè sortiu de casa quan us dóna la gana.

GARCIA: No em cridis.

VANDELLÓS: No et crido. (*Per una caixa:*) Ajuda'm amb aquesta.

GARCIA *l'ajuda*: Al final ho engegaràs tot a la merda.

VANDELLÓS: Qui ho diu? (*VANDELLÓS deixa anar la caixa que transportaven entre tots dos. La caixa cau sobre els peus de GARCIA.*)

GARCIA, *queixant-se*: Jo.

VANDELLÓS: I ara, què et passa?

GARCIA: Que m'has fet mal.

VANDELLÓS: Ho sento.

GARCIA seu en una caixa i es treu la sabata. VANDELLÓS seu amb ell.

VANDELLÓS: Què és?

GARCIA: El dit petit.

VANDELLÓS, *tendre*: Vols una tiriteta?

GARCIA fa que no. Es torna a posar la sabata. Ara el to és més calmat. Com si fessin confidències.

GARCIA: Has parlat amb la teva dona?

VANDELLÓS: No.

GARCIA: Em va trucar ahir a la nit. No troba les claus del cotxe.

VANDELLÓS: Ja li pots dir que són al seu lloc.

GARCIA: Al seu lloc no hi són.

VANDELLÓS: I tu com ho saps?

GARCIA: Perquè és el primer que li he dit. Que segur que les claus són al seu lloc.

VANDELLÓS: I ho ha mirat?

GARCIA: Diu que no, que al seu lloc no hi són.

VANDELLÓS: Doncs jo no les tinc.

Silenci.

GARCIA: La teva dona s'ho està passant malament.

VANDELLÓS: Per què?

GARCIA: T'ho acabo de dir! No troba les claus del cotxe!

VANDELLÓS: I a tu, què collons et passa?

GARCIA: Que t'ho he d'explicar tot, collons!

Silenci.

VANDELLÓS: El proper cop serà millor que ens trobem al teu despatx.

GARCIA: No sé per què ens hem de veure aquí.

VANDELLÓS: Ningú t'ho ha demanat.

GARCIA: És depriment.

VANDELLÓS: A mi m'agrada.

GARCIA: I aquesta olor.

VANDELLÓS: És la colònia, / ja t'ho he explicat.

GARCIA: És un magatzem, fa pudor perquè és un magatzem. I tu també fas pudor. Ni tant sols t'has afaitat.

VANDELLÓS: Encara no he pujat al meu despatx.

GARCIA: Doncs puja i afaita't.

Silenci.

VANDELLÓS: I el meu fill?

GARCIA: Què?

VANDELLÓS: Has parlat amb el meu fill?

GARCIA: No.

VANDELLÓS: Però hi parlaràs?

GARCIA: No.

VANDELLÓS: No parlaràs amb el meu fill?

GARCIA: No.

VANDELLÓS: Per què no?

GARCIA: Perquè *no* és el *meu* fill. Parla-hi tu.

VANDELLÓS, *pausa*: Ja deu ser a l'escola.

GARCIA: No ha anat a l'escola. És a casa.

VANDELLÓS: Per què?

GARCIA: Perquè no troben les claus del cotxe! Ja t'ho he dit!

És que no m'escoltes o què? Ets sord? Són a casa, tots dos, a casa, tancats a casa.

VANDELLÓS, *després d'una pausa breu*: Estàs histèric.

GARCIA: Jo histèric? I tu?

VANDELLÓS: Jo estic bé.

Silenci. GARCIA s'aixeca i es col·loca bé la corbata. VANDELLÓS s'adona que ell no en porta, la treu de la butxaca i se la posa.

GARCIA: Faig tard a una reunió. Si em necessites seré al meu despatx.

VANDELLÓS: Sí, el proper cop ens trobem al teu despatx.

GARCIA: He estat a Alemanya.

VANDELLÓS: Quan?

GARCIA: El cap de setmana.

VANDELLÓS: No ho sabia.

GARCIA: I tant que ho sabies. T'ho vaig dir la setmana passada.

Silenci. VANDELLÓS es baralla amb la corbata, no acaba d'entendre com es fa el nus.

GARCIA: No em preguntes res?

VANDELLÓS: Ha anat tot bé?

GARCIA: Ha anat bé.

VANDELLÓS: Bé.

GARCIA: Bé, sí. Suposo que em proposaran.

Pausa breu. GARCIA l'ajuda amb la corbata.

GARCIA: Però va passar una cosa.

VANDELLÓS: Ah, sí?

GARCIA: No té importància però... es pensaven que jo era més jove.

VANDELLÓS: Més jove que qui?

GARCIA: No ho sé. Vull dir que era com si volguessin algú més jove.

VANDELLÓS: Més jove que tu?

GARCIA: No exactament.

VANDELLÓS: No necessiten algú més jove.

GARCIA: Ja ho sé. No és que diguessin res, aquesta gent es deixaria tallar un braç abans de dir el que pensen, però hi havia alguna cosa, no ho sé, alguna cosa em deia que es pensaven que jo era més jove.

VANDELLÓS: I no ho ets.

GARCIA: No passa res.

VANDELLÓS: Quants en tens, quaranta?

GARCIA, *molest*: Deixa-ho córrer, vols? Només va ser un mal-entès estúpid. Tu vas parlar amb ells, no?

VANDELLÓS: Esclar. Qui si no t'havia de proposar pel càrrec?

GARCIA: Ja ho sé.

VANDELLÓS fa mitja volta i ensopega, cau damunt una caixa. S'aixeca com pot.

GARCIA: Per què no te'n vas a casa?

VANDELLÓS, *amb mala llet*: Perquè no em surt dels pebrots.

Per què me n'hauria d'anar, eh!? Molesto o què passa!?

GARCIA: Passa que no te n'enteres.

VANDELLÓS: Quin vocabulari.

GARCIA: Que no saps com estem?

VANDELLÓS: Perfectament.

GARCIA: Així no cal que et digui que estem de merda fins al coll.

VANDELLÓS: No.

GARCIA: Doncs estem de merda fins al coll.

VANDELLÓS: Doncs no calia que ho diguessis.

Pausa. Es miren.

VANDELLÓS: Què passa?

GARCIA: No passa res.

VANDELLÓS: Amb qui has parlat?

GARCIA: És dilluns, són dos quarts de set del matí / amb qui collons...

VANDELLÓS: T'han parlat de mi.

GARCIA: No comencis.

VANDELLÓS: T'han inflat el cap. Han estat ells, oi?

GARCIA: No vull sentir-ho.

VANDELLÓS: Que fàcil és trobar un culpable. Jo no en sóc l'únic responsable, saps? / No és culpa meva.

GARCIA: Ja ho sé.

VANDELLÓS: La culpa és teva. I mira que t'ho vaig dir. La gent no pot deixar de fumar d'un dia per l'altre.

GARCIA: I ara amb què surts? T'estic parlant de l'empresa.

VANDELLÓS: Un dia apaguen el cigarro i al següent t'encenen el cap. Això fan.

GARCIA: No, una altra vegada no.

VANDELLÓS: No pots obligar la gent a deixar de fumar. Perquè no poden, no poden treballar i deixar de fumar al mateix temps, són addictes a la nicotina, i ara malparlen de mi. EM SENTIU? CABRONS! UN DIA APAGUEU EL CIGARRO I AL SEGÜENT M'ENCENEU EL CAP, QUÈ DIEU DE MI, QUÈ ANEU DIENT DE MI?

VANDELLÓS: Ha anat tot bé?

GARCIA: Ha anat bé.

VANDELLÓS: Bé.

GARCIA: Bé, sí. Suposo que em proposaran.

Pausa breu. GARCIA l'ajuda amb la corbata.

GARCIA: Però va passar una cosa.

VANDELLÓS: Ah, sí?

GARCIA: No té importància però... es pensaven que jo era més jove.

VANDELLÓS: Més jove que qui?

GARCIA: No ho sé. Vull dir que era com si volguessin algú més jove.

VANDELLÓS: Més jove que tu?

GARCIA: No exactament.

VANDELLÓS: No necessiten algú més jove.

GARCIA: Ja ho sé. No és que diguessin res, aquesta gent es deixaria tallar un braç abans de dir el que pensen, però hi havia alguna cosa, no ho sé, alguna cosa em deia que es pensaven que jo era més jove.

VANDELLÓS: I no ho ets.

GARCIA: No passa res.

VANDELLÓS: Quants en tens, quaranta?

GARCIA, *molest*: Deixa-ho córrer, vols? Només va ser un mal-entès estúpid. Tu vas parlar amb ells, no?

VANDELLÓS: Esclar. Qui si no t'havia de proposar pel càrrec?

GARCIA: Ja ho sé.

VANDELLÓS fa mitja volta i ensopega, cau damunt una caixa. S'aixeca com pot.

GARCIA: Per què no te'n vas a casa?

VANDELLÓS, *amb mala llet*: Perquè no em surt dels pebrots. Per què me n'hauria d'anar, eh!? Molesto o què passa!?

GARCIA: Passa que no te n'enteres.

VANDELLÓS: Quin vocabulari.

GARCIA: Que no saps com estem?

VANDELLÓS: Perfectament.

GARCIA: Així no cal que et digui que estem de merda fins al coll.

VANDELLÓS: No.

GARCIA: Doncs estem de merda fins al coll.

VANDELLÓS: Doncs no calia que ho diguessis.

Pausa. Es miren.

VANDELLÓS: Què passa?

GARCIA: No passa res.

VANDELLÓS: Amb qui has parlat?

GARCIA: És dilluns, són dos quarts de set del matí / amb qui collons...

VANDELLÓS: T'han parlat de mi.

GARCIA: No comencis.

VANDELLÓS: T'han inflat el cap. Han estat ells, oi?

GARCIA: No vull sentir-ho.

VANDELLÓS: Que fàcil és trobar un culpable. Jo no en sóc l'únic responsable, saps? / No és culpa meva.

GARCIA: Ja ho sé.

VANDELLÓS: La culpa és teva. I mira que t'ho vaig dir. La gent no pot deixar de fumar d'un dia per l'altre.

GARCIA: I ara amb què surts? T'estic parlant de l'empresa.

VANDELLÓS: Un dia apaguen el cigarro i al següent t'encenen el cap. Això fan.

GARCIA: No, una altra vegada no.

VANDELLÓS: No pots obligar la gent a deixar de fumar. Perquè no poden, no poden treballar i deixar de fumar al mateix temps, són addictes a la nicotina, i ara malparlen de mi.

EM SENTIU? CABRONS! UN DIA APAGUEU EL CIGARRO I AL SEGÜENT M'ENCENEU EL CAP, QUÈ DIEU DE MI, QUÈ ANEU DIENT DE MI?

GARCIA: Calla, vols?

VANDELLÓS: XUCLADORS DE NICOTINA! DESEQUILIBRATS! ESTEU DESEQUILIBRATS!

GARCIA *agafa VANDELLÓS pel coll i el fa callar*: Vols callar?

Es fa un silenci tens. GARCIA s'adona que s'ha excedit i el deixa anar de seguida. GARCIA s'arergonyeix del que ha fet. VANDELLÓS no es pot creure que l'hagi tocat.

GARCIA: Pensaran que estàs com una cabra.

VANDELLÓS: No em toquis.

GARCIA: T'has de controlar.

VANDELLÓS: T'he dit que no em toquis.

GARCIA: Puja i afaita't.

VANDELLÓS: Ja ho pensava fer.

GARCIA: Doncs ja fas tard.

VANDELLÓS: No em cridis.

GARCIA: No et crido. Però puja i afaita't.

Hora aproximada: 8,00

Lloc: la parada de l'autobús

Silvestre (Director de vendes)

SILVESTRE: Aquest matí he vingut en autobús.

Hora aproximada: 8,30

Lloc: vestíbul

Muntané (Director de RRHH) i Capullo (Cap de vendes)

MUNTANÉ i CAPULLO esperen l'ascensor.

MUNTANÉ: [Capullo. Capullo. Capullo. Capullo. Capullo. Capullo. Capullo. Calla vols? Pobre de tu que obris la boca. No parlis. No diguis res, si tornes, si dius res, si obres la boca, m'has sentit, capullo? (*Pausa.*) Si fossis d'una altra mena, si fossis què sé jo, però tu t'has vist? T'has pensat no sé què, per què?, per què t'ho has pensat? Perquè ets d'importació? Una classe diferent de capullo, això has pensat, sóc un capullo d'importació. Saps quin és el teu problema? No en tens ni punyetera idea, oi? (*Pausa.*) Algú t'hauria d'explicar qui ets, perquè tu no en tens ni puta idea, tu no saps qui ets. (*Pausa.*) Vols saber qui ets?, ho vols saber?, qui?, vols? Jo et diré qui ets.] (*Pausa breu.*)
Capullo!

CAPULLO: Disculpi?

MUNTANÉ: Portem els mateixos pantalons. Els pantalons, s'hi ha fixa't?, són iguals. (*CAPULLO se n'adona de la coincidència.*)

CAPULLO: Té raó. No m'hi havia fixa't. Quina casualitat.

MUNTANÉ: Fan més per a vostè.

CAPULLO: El què?

MUNTANÉ: Els pantalons.

Arriba l'ascensor.

CAPULLO: Puja?

MUNTANÉ: Ja m'espero, gràcies.

CAPULLO: Ha estat un plaer.

MUNTANÉ: Igualment.

CAPULLO: Suposo que ja ens veurem.

MUNTANÉ: Benvingut.

CAPULLO: Gràcies.

MUNTANÉ: [Capullo.]

Hora aproximada: 9,00

Lloc: passadissos i escales

Vandellós (Director general) i Monika (Secretària de Direcció general)

VANDELLÓS puja les escales en direcció al seu despatx.

VANDELLÓS: [Puja, puja i afaita't. Puja i afaita't, afaita't. Seràs cabron. Que no la cagui. No la caguis tu, desgraciat. No hi tornis, si tornes, si tornes a, si goses, si em parles, qui t'has pensat que ets? Encara no ets ningú, si tornes, no hi tornis. La propera vegada ens trobarem al teu despatx o no ens trobarem. M'has sentit? Però a mi no em parlis, si t'has de posar violent, si has de, millor no vinguis, no vinguis, millor et quedes fora, si t'has de posar violent, posa't violent al teu despatx, tanca't al despatx i posa't violent amb les coses que tens al despatx, posa't violent amb el fax. Com goses aixecar-me la veu? A mi? Que tinc els pulmons malalts, plens de bombolles, no hi ha lloc per a res més, no hi ha lloc per a mi als meus pulmons i tu... Com t'atreveixes? Com goses? M'afaitaré. I tant que m'afaitaré però no perquè ho diguis tu, no perquè et posis violent, m'afaitaré, perquè les formes són importants i això t'ho vaig ensenyar jo, cabron.]

VANDELLÓS ha arribat al seu despatx. Entra. Dins hi ha MONIKA, la seva secretària.

MONIKA: Bon dia.

VANDELLÓS, *desconcertat*: Quina hora és?

MONIKA: Les nou.

VANDELLÓS: Merda.

MONIKA: Ha trucat la secretària del senyor Schultz. Diu que és urgent. Li he dit que li trucaria. L'Antonio Rodríguez, del comitè d'empresa, el busca des de divendres, els sindicats volen que la reunió es faci aquesta setmana. / També ha trucat la seva dona. Diu que no troba les claus del cotxe i que no li digui que són al seu lloc perquè al seu lloc no hi són. S'ha de mirar la correspondència, hi ha un sobre d'Alemanya....

VANDELLÓS: [Merda. Les nou. He fet tard. Me n'he d'anar. Te n'has d'anar. Vinga, vés-te'n.] Ara no, Monika, me n'he d'anar. Ho sento. De seguida torno. Sí, l'hi prometo. (*Surt del despatx.*) [Merda. Merda. Imbècil. Ets un imbècil. Ella entra a dos quarts de nou. L'hi vas dir tu. Te'n recordes? Li vas dir, a dos quarts de nou. I ella et va dir que sí. Perquè és més llesta, més llesta que tu. A dos quarts? Va dir. No s'amoïni, seré aquí a dos quarts de nou, cada dia, cada dia de la meva vida i de la seva l'esperaré a dos quarts de nou, tota la meva vida. PER QUÈ COLLONS ARRIBES A LES NOU? MERDA!]

Hora aproximada: 9,30

Lloc: la parada de l'autobús

Silvestre (Director de vendes)

SILVESTRE: Aquest matí he vingut en autobús.

Hora aproximada: 10,00

Lloc: despatx de Garcia

Garcia (Director de logística), Muntané (Director de RRHH)

MUNTANÉ i GARCIA estan asseguts a tots dos costats de la taula que presideix el despatx de Garcia. MUNTANÉ s'entreté jugant amb una mena de trofeu de cristall amb forma fàl·lica que ha agafat de sobre de la taula de Garcia. Garcia parla amb la seva secretària, OLGA, mitjançant un intercomunicador.

GARCIA: Olga.

MUNTANÉ: Què simbolitza?

GARCIA: No simbolitza res. És un premi. Olga!

MUNTANÉ: És un premi. Això simbolitza.

GARCIA: Olg...!

OLGA: Sí?

GARCIA: On eres?

OLGA: Aquí. Què vol?

GARCIA: Vull saber si tinc missatges.

OLGA: No, senyor Garcia, no en té.

MUNTANÉ: Simbolitza el fracàs dels altres.

GARCIA: Olga.

MUNTANÉ: El meu, per exemple.

GARCIA s'adona que OLGA ha apagat l'intercomunicador.

GARCIA: Olga!

MUNTANÉ: Quan te'l van donar aquest premi?

OLGA: Sí?

GARCIA: Olga no em tanquis l'intercomunicador si encara no he acabat la comunicació.

OLGA: Disculpi.

MUNTANÉ: Per què no hi poses una foto meva? Jo et vaig ajudar a guanyar aquest premi.

GARCIA, a l'intercomunicador: Olga.

OLGA: Sí?

GARCIA: Avisa'm si truca algú.

OLGA: Sí, senyor Garcia. Puc penjar?

GARCIA tanca l'intercomunicador. Silenci.

MUNTANÉ: Continuo?

GARCIA: Endavant.

MUNTANÉ: No m'escoltaves, oi?

GARCIA: És clar que... Parlava amb la meva secretaria, t'importa?

MUNTANÉ: Si vols que calli només m'ho has de dir.

GARCIA: T'escolto.

MUNTANÉ: Doncs l'he vist, aquest matí, un altre cop, i en lloc de pujar al cotxe he anat cap a ell, me li he plantat al davant i l'he mirat als ulls, fixament. I m'he dit: aquest fill de puta...

GARCIA: No se'n recorda de tu.

MUNTANÉ: Fingeix.

GARCIA: I per què ho hauria de fer?

MUNTANÉ: I jo que sé. Fa setmanes que dorm davant de casa. Quan surto al carrer ELL és el primer que veig. ELL i la seva cara i tots aquells embalums de cartró.

GARCIA: I llavors?

MUNTANÉ: I llavors ell em veu a mi i surt d'entre tots aquells embalums i se m'acosta i colpeja la finestreta del meu cotxe reclamant que el miri i jo el miro i ell allarga el braç i m'ensenya un paquetet de mocadors de paper, mentre murmura una merda intel·ligible... No fa servir guants, podria fer servir guants, té la pell feta un fàstic, de debò, és com pintura vella, tota clivellada, la pell li cau a tros-

sos, com si l'hagués de canviar, saps com fan els llangardaixos?

GARCIA no contesta.

MUNTANÉ: Em deixa detritus a la finestra del cotxe. De debò, trossets de coses, de coses, d'ell vull dir, trossets d'ell escampats per la finestra del cotxe, li hauria de comprar dos paquets de mocadors només per netejar els detritus. El reconeixeria entre un milió.

GARCIA: Doncs ell a tu no.

MUNTANÉ: Tampoc demano tant, reconeixement, això demano, sóc client seu, li compro paquetets de mocadors, no cada dia però sí sovint, no dic que jo sigui el millor client que té, però puc fer que el seu negoci vagi bé, puc fer que prosperi. Reconeixement, em sembla que me l'he guanyat, vull que em miri als ulls i em reconegui, que sàpiga qui sóc. Saps què vull? Què vull de debò? Aturar-me un dia i preguntar-li: "Ei, vostè! Es pot saber què collons murmurarà? Què és això que diu? Eh?" El vull ajudar, no em fa res, puc fer que millori el negoci, tinc esperit solidari.

GARCIA *se'l vol treure de sobre*: Doncs fes-ho.

MUNTANÉ: Passo, és un fill de puta i no té ni punyetera idea de com portar un negoci.

GARCIA, *fastiguejat*: Muntané.

MUNTANÉ: Ja acabo. Si vols viure de vendre mocadors de paper t'ha d'agradar el contacte amb la gent, sí o sí? T'ha d'agradar per collons, treballes cara al públic, no pots ser un inútil, avui dia els carrers són plens de gent que ven coses. Li pots comprar l'ànima a algú si vols. Per què m'hauria de gastar els diners aquí i no allà? Falta educació i bones maneres.

GARCIA, *perquè acabi*: Per tant.

MUNTANÉ: Per tant si ell no es veu capaç de recordar com em dic, tot i que li he repetit en tres ocasions, i insisteix a

murmurar aquesta merda inintel·ligible i a deixar-me la finestra feta un fàstic, jo, sentint-ho molt, he decidit que no l'assessoraré en el seu negoci de venda ambulant de mocadors de paper.

Silenci breu.

GARCIA: Canviant de tema...

MUNTANÉ: Canviant de tema, a l'ascensor m'he trobat un capullo que diu que treballa / aquí...

GARCIA: Muntané, has vingut a dir-me alguna cosa?

MUNTANÉ: Sí, però no me'n recordo.

GARCIA: Aquest cap de setmana he estat a Alemanya.

MUNTANÉ, *que se li ha passat*: Merda.

GARCIA: T'ho vaig dir la setmana passada.

MUNTANÉ: Ja ho sé.

GARCIA: Us ho vaig dir a tots. En aquest despatx. Un per un.

MUNTANÉ: I com ha anat?

GARCIA: Bé. Ha anat bé.

Silenci breu.

GARCIA: Saps quina és la mitjana d'edat de la plantilla?

MUNTANÉ: La mitjana...?

GARCIA: Trenta-cinc punt quatre.

MUNTANÉ: Trenta-cinc punt quatre.

GARCIA: Tenen la plantilla més jove de tot Europa. No ho sabies?

MUNTANÉ, *molest*: No, no ho sabia.

GARCIA: Sabies que vam anar de copes?

MUNTANÉ: No, això tampoc ho sabia.

GARCIA: No duia la corbata adequada.

MUNTANÉ: Amb qui te'n vas anar de copes?

GARCIA: M'imagines al bell mig d'un bar, envoltat de quasi-adolescents alemanys, amb una copa a la mà...

MUNTANÉ: No.

GARCIA, *excusant-se*: Tot plegat era un pèl excessiu.

MUNTANÉ: Vas a fer una reunió i acabeu tots borratxos en un bar.

GARCIA: M'hi van portar ells. I no era un bar, no sé com es diu, és un d'aquests llocs que ara estan de moda, la gent hi va a fer negocis. Estava abarrotat de gent fent negocis. Al nostre grup hi havia una noia que sabia explicar acudits, vaig xerrar una estona amb ella, li vaig explicar el que fèiem aquí, com funcionàvem, els plans que teníem, aquestes coses, després la noia va explicar un altre acudit i després tots vam riure.

MUNTANÉ: Es volien fer els simpàtics.

GARCIA: Em proposen un ascens. No els cal fer-se els simpàtics.

MUNTANÉ: Els vas parlar de mi?

GARCIA: No.

MUNTANÉ: Per què no?

GARCIA: I per què sí? Perquè havia de parlar de tu? Si estàvem parlant de mi.

MUNTANÉ: Ja ho sé que parlàveu de tu però potser (hauries pogut parlar de mi).

GARCIA: Potser, què?

Sona el mòbil de MUNTANÉ. MUNTANÉ mira qui és.

MUNTANÉ: Merda. No para de trucar-me. (*Li passa el mòbil a GARCIA:*) Per què no l'agafes?

GARCIA: Sí, home.

MUNTANÉ: L'hi has preguntat?

GARCIA: Diu que ell no les té.

MUNTANÉ: I on collons són?

GARCIA: Diu que les va deixar al seu lloc.

MUNTANÉ: Doncs al seu lloc no hi són. És el primer que li he dit, que segur que les claus són al seu lloc però ella diu que al seu lloc no hi són.

GARCIA: Ja ho sé.

MUNTANÉ: Jo no puc fer-hi més.

GARCIA: És la seva dona.

El telèfon deixa de sonar.

MUNTANÉ: No hauria de dormir allà baix.

GARCIA: Mossega't la llengua.

MUNTANÉ: Per què no em conviden a una copa i em despatxen d'una vegada?

GARCIA: I ara què collons t'agafa?

MUNTANÉ: Sóc el director de recursos humans. Se suposa que he de fer fora a un munt de gent. I va i em trobo un capullo a l'ascensor que diu que treballa aquí i jo no sé qui collons és. La meva feina és important.

GARCIA: Naturalment que ho és.

MUNTANÉ: I una merda.

GARCIA, *fent referència al trofeu que MUNTANÉ fa ballar perillosament entre les seves mans*: El trencaràs.

MUNTANÉ: Si no saben què fer amb mi és el seu problema. Quan arribi la reestructuració, i la gent perdi la feina o els traslladin o...

GARCIA: Per què no el deixes on era?

MUNTANÉ: Tu saps del que parlo. La gent no és idiota, ara encara estan tranquils però ben aviat començaran a posar-se nerviosos i llavors...

GARCIA: Deixa'l, si us plau. Ja me'n vas trencar un, te'n records?

MUNTANÉ: Perdona.

GARCIA: No vull que el trenquis.

MUNTANÉ: L'ambient està molt carregat.

GARCIA: Dóna-me'l.

MUNTANÉ: Només una petita espurna i haurà de venir tot el cos de bombers.

GARCIA: Per això hem de ser discrets. Res d'acomiadaments

improcedents. No volem merder amb els sindicats ni amb la premsa. Ara per ara com menys sàpiga tothom millor.

GARCIA retorna el trofeu al seu lloc original. Pausa.

GARCIA: Si no vols res més.

MUNTANÉ, *pausa*: Esperes algú?

GARCIA: No. (*MUNTANÉ no reacciona.*) Tinc feina.

MUNTANÉ: Feina? Quina mena de feina?

GARCIA: Què et passa? Feina. Sóc el director de logística, em paguen per fer feina. A tu no?

MUNTANÉ: Sí.

GARCIA: Correcte. És per això que ens paguen.

MUNTANÉ, *sense massa convenciment*: Sí. Per això ens paguen.

MUNTANÉ no fa cap moviment. GARCIA obre el calaix de la seva taula, treu un dossier gruixut i el deixa sobre la taula.

MUNTANÉ: Què és?

GARCIA: Ve de la central.

MUNTANÉ: Està en alemany.

GARCIA: Han introduït canvis en la cadena de producció. Volen que hi doni un cop d'ull.

MUNTANÉ: Avui tinc classe d'alemany. (*Aixecant-se:*) L'Anke diu que hauria de practicar amb algú després de classe. Potser podria practicar amb tu. Què et sembla?

GARCIA: Bé.

MUNTANÉ: Un cop a la setmana estaria bé.

GARCIA: Quan tu vulguis.

MUNTANÉ sembla que se'n va però s'hi repensa.

MUNTANÉ: M'haurien de pagar molts diners. Per això no em fan fora.

GARCIA: Surt del meu despatx.

MUNTANÉ: Tinc un contracte blindat.

GARCIA: Fora.

MUNTANÉ: Els puc treure una pasta.

GARCIA: Muntané. Vés-te'n.

MUNTANÉ: Però primer m'han de convidar a una copa i dir-me, Muntané...

GARCIA: No vull sentir-te més.

MUNTANÉ: ... està despatxat...

Lloc: La parada d'autobús
Silvestre (Director de vendes)

SILVESTRE, *la intervenció de SILVESTRE entra trepitjant la de MUNTANÉ*: Aquest matí he vingut en autobús.

Lloc: despatx de Garcia

Garcia (Director de logística), Silvestre (Director de vendes) i Muntané (Director de RRHH)

GARCIA, *a SILVESTRE*: Tu calla! Vols? Calla!

SILVESTRE calla.

GARCIA: Ja ho sabem que has vingut en autobús! T'hem sentit! Et penses que encara hi ha algú que no ho sàpiga?

SILVESTRE: Però...

GARCIA: Que callis, per l'amor de Déu.

SILVESTRE: Només...

GARCIA: Què?

SILVESTRE: Res.

GARCIA: Què?

SILVESTRE: No volia que us n'assabentéssiu per algú altre.

M'han cremat el cotxe.

MUNTANÉ: T'han cremat el cotxe?

SILVESTRE: Ha passat aquesta nit, algú li ha calat foc.

GARCIA: Collons, que l'has deixat al carrer?

SILVESTRE: No trobava les claus del pàrquing.

GARCIA: En què pensaves?

SILVESTRE: No ho sé, no trobava les claus del pàrquing.

GARCIA: I l'has deixat al carrer i ara t'has quedat sense cotxe.

SILVESTRE: Ha hagut de venir tot el cos de bombers. Ja m'ho han dit, una petita espurna i...

GARCIA: I has agafat l'autobús.

SILVESTRE: No volia arribar tard. L'autobús passa just pel davant de casa...

GARCIA: No teniu dos cotxes?

SILVESTRE: L'altre és de la Carme.

GARCIA: Doncs l'hi demanes.

SILVESTRE: No puc. El necessita.

GARCIA: Ella no treballa.

SILVESTRE: Però el vol per anar als llocs. (*S'explica:*) Ella sempre va a uns llocs on s'hi ha d'anar en cotxe.

GARCIA: I què passa amb els taxis?

SILVESTRE: A la Carme no li agraden / no vol agafar taxis.

GARCIA: No parlo de la Carme, parlo de tu. Per què no has agafat un taxi?

SILVESTRE: L'autobús passa just pel davant de casa.

GARCIA: SE M'EN FOT PER ON COLLONS PASSA L'AUTOBÚS. ETS EL DIRECTOR DE VENDES. (*GARCIA respira fons.*) Silvestre, ets el director de vendes i tothom t'ha vist baixar d'aquest cony d'autobús. El director de vendes no ve en autobús. Et vam fer director de vendes perquè no vinguessis en autobús.

Per res més, només perquè no vinguessis en autobús. I si l'autobús passa pel davant de casa, canvia't de casa.

MUNTANÉ: Això, canvia't de casa.

GARCIA, a MUNTANÉ: Tu no tenies classe? (A SILVESTRE:) I ara què et passa?

SILVESTRE: Un vellet m'ha dit cabró.

GARCIA: Què dius?

SILVESTRE: A l'autobús. M'han empès i un vellet m'ha dit cabró.

Hora aproximada: 10,30

Lloc: petita sala de reunions

PROFESSORA D'ALEMANY, *veu en off*: Der Bleistift liegt auf dem Tisch.

Lloc: despatx de Garcia

Garcia (Cap de logística)

GARCIA està sol al seu despatx. Parla amb la seva secretària, OLGA, mitjançant l'intercomunicador.

GARCIA: Olga. (*Silenci.*) Olga!

OLGA: Sí?

GARCIA: Passa'm la Karen.

OLGA: La Karen no hi és, està de baixa.

GARCIA: Doncs que vingui cagant llets. La necessito aquesta tarda.

OLGA: Està ingressada a l'hospital.

GARCIA: A l'hospital?

OLGA: No l'hi he dit perquè em pensava que ja ho sabia. Divendres quan sortia d'aquí hi havia uns nois esperant-la.

GARCIA: Deixa-ho córrer, a qui més tenim per fer traduccions?

OLGA: Diria que a ningú...

GARCIA: Què vol dir "diria que a ningú"?

OLGA: No n'estic del tot segura. Potser... podria...

GARCIA, *tallant-la*: Busca algú per traduir un dossier i esbrina perquè no hi ha ningú més per fer traduccions. (*Després d'una pausa breu.*) Olga. (*Pausa breu.*) Olga!

OLGA: Sí?

GARCIA: No he acabat.

OLGA: Ho sento, pensava...

GARCIA: Espero una trucada urgent, d'Alemanya. Si truquen vull que me la passis immediatament.

OLGA: D'acord. (*Després d'una pausa breu.*) Ja ha acabat?

GARCIA: Sí.

Lloc: petita sala de reunions

Muntané (Director de RRHH)

MUNTANÉ, *veu en off*: Der Bleistift liegt auf dem Tisch.

Sona el telèfon al despatx buit de Vandellós. Un, dos, tres, quatre cops. Poc a poc el timbre del telèfon es confon amb el de la cafeteria.

Hora aproximada: 11,15

Lloc: la cafeteria

Silvestre (Director de vendes), Muntané (Director de RRHH) i Garcia (Director de logística)

MUNTANÉ, GARCIA i SILVESTRE esmorzen. MUNTANÉ i GARCIA prenen cafè. SILVESTRE lluita per recuperar el croissant que neda dins la seva tassa de cafè amb llet.

SILVESTRE: Jo no ho sabia que la presentació era en anglès.

MUNTANÉ, a GARCIA: No sabbies això de la Karen?

SILVESTRE: Ningú m'ho havia comunicat.

MUNTANÉ, a GARCIA: Els fills de puta la van atracar aquí fora. El més gran no tenia dotze anys.

SILVESTRE: Si algú m'hagués dit que la presentació era en anglès...

MUNTANÉ, a GARCIA: No van agafar els diners, només volien el mòbil.

GARCIA: I de poc la maten.

MUNTANÉ: I pots comptar quin mòbil deu tenir la Karen.

SILVESTRE: Jo me l'hagués preparat en anglès, per a mi no és cap problema, de debò, però algú m'ho hauria d'haver dit.

GARCIA: Per què no has agafat algú?

MUNTANÉ, *molest*: Que per què?

GARCIA: Sí. Per què no tenim algú per fer la feina de la Karen.

MUNTANÉ: Digue-m'ho tu.

SILVESTRE: Em vaig quedar en blanc.

MUNTANÉ i GARCIA s'enfronten.

MUNTANÉ: Hem d'estalviar.

GARCIA: I per això em deixes sense traductora?

MUNTANÉ: Vés a cagar.

GARCIA: Quin criteri fas servir?

MUNTANÉ: No em parlis de criteris.

GARCIA: Explica-m'ho.

MUNTANÉ: No vull. I no em diguis què he de fer.

GARCIA: No t'ho he dit, jo no t'he dit res.

MUNTANÉ: Només penseu en mi quan teniu problemes. *Human resources, human resources*, això faig, és la meva feina. I m'agradaria que meditéssiu sobre això abans de retallar despeses.

GARCIA, *que es veu venir el rotllo*: No comencis.

MUNTANÉ: És la base de qualsevol empresa. I no em diguis que no comenci. Jo sóc el cirurgià. Si m'obligeu a retallar despeses jo us tallo una cama, és ben senzill. I a mi no em fa mania. Però després no us queixeu perquè amb una sola cama / no podeu sortir a ballar.

GARCIA: Deixa estar les metàfores i busca algú per substituir la Karen.

MUNTANÉ: I tu recorda el que t'he dit quan siguis director general.

SILVESTRE: Et fan director general?

Pausa. Per primer cop MUNTANÉ i GARCIA adverteixen la presència de SILVESTRE.

GARCIA: Ho ha dit per dir.

SILVESTRE: He sentit que et volen promocionar.

GARCIA: Ho has sentit malament.

SILVESTRE: Tu no has estat a Alemanya? (*GARCIA no contesta.*)

Qui m'ho va dir? (*A MUNTANÉ:*) Vas ser tu, oi?

GARCIA: T'ho vaig dir jo.

MUNTANÉ: Se'n van anar de copes.

SILVESTRE: Qui?

MUNTANÉ: Ell i una noia que explicava acudits en alemany.

SILVESTRE: Tu parles alemany?

GARCIA: Busquen gent més jove.

SILVESTRE: Més jove que qui?

MUNTANÉ: Trenta-cinc punt quatre.

SILVESTRE: Què és això?

MUNTANÉ *se'n fot*: L'edat en què es jubilen.

GARCIA: Tu calla.

MUNTANÉ: Jo també he tingut trenta-cinc punt quatre.

SILVESTRE, *saludant algú*: Hola.

MUNTANÉ: Si vols proves, en tinc.

GARCIA, *a SILVESTRE*: A qui saludes?

SILVESTRE, *orgullós*: No el coneixes?

MUNTANÉ: És el capullo.

SILVESTRE: És el meu cap de vendes.

GARCIA: El teu cap de vendes?

SILVESTRE: És nou. Alemany.

MUNTANÉ: Trenta-cinc punt quatre.

GARCIA, *a MUNTANÉ*: D'on ha sortit?

MUNTANÉ: De l'ascensor.

SILVESTRE: L'ha contractat un *headhunter*.

GARCIA, *a MUNTANÉ*: I tu per què no em dius res?

MUNTANÉ: T'ho he dit. El que passa és no m'escoltes.

SILVESTRE: Té un currículum impressionant.

GARCIA: Tu ja tens un cap de vendes.

SILVESTRE: Crearem una altra àrea de negocis.

GARCIA: Qui?

SILVESTRE: Nosaltres.

GARCIA: No tens volum per justificar una altra àrea.

SILVESTRE: Hem previst un fort creixement en la producció.

GARCIA: Què dius? És idea teva?

SILVESTRE: Dels alemanys.

MUNTANÉ: No és alemany.

GARCIA: Dels alemanys?

SILVESTRE: Parla alemany perfectament.

MUNTANÉ: Els seus pares no són alemanys. He vist la partida de naixement.

GARCIA: És absurd.

SILVESTRE: Va néixer a Alemanya.

MUNTANÉ: Et dic que no és alemany. Néixer a Alemanya no et fa alemany.

SILVESTRE: Jo crec que sí.

MUNTANÉ: Tu ets economista. El que compta és el *ius sanguinis*.

SILVESTRE: A mi em sembla que si els teus pares tenen una casa als afores de Düsseldorf i la teva dona és alemanya (tu també ets alemany).

GARCIA: Voleu parar!

MUNTANÉ i SILVESTRE callen.

SILVESTRE: Tinc classe d'anglès.

GARCIA: Doncs marxa. No facis tard.

SILVESTRE: La Sharon diu que hauria de practicar amb algú després de classe.

*MUNTANÉ i GARCIA fan com si no l'haguessin sentit.
SILVESTRE surt.*

GARCIA: Ja ho sé. M'he passat. Però tu l'has sentit? Vol crear una altra àrea de negocis. Si no tenen volum ni per justificar-ne una.

MUNTANÉ: No és alemany.

GARCIA: Se me'n refot si és alemany o no. És un error. No poden preveure un creixement en la producció, és impossible, però quin creixement?

MUNTANÉ: Desembarquen com si això fos Normandia.

GARCIA: Eren americans, imbècil. (*Explicant:*) Els que van desembarcar a Normandia van ser els americans.

MUNTANÉ: Jo també m'hagués estimat més que fossin americans.

GARCIA: Silvestre és un capullo, com collons va arribar a director de vendes?

MUNTANÉ: Vandellós el va promocionar.

GARCIA: És un capullo. Deixa que li aixequin la camisa mentre el seu cap de vendes surt a esmorzar com si fos un director d'àrea.

MUNTANÉ: Et saluden.

GARCIA: Qui?

MUNTANÉ: La teva secretària.

Hora aproximada: 11,45

Lloc: el terrat

Vandellós (Director general) i Capullo (Cap de vendes)

Entra VANDELLÓS amb una bossa de plàstic a la mà. Després d'assegurar-se que no hi ha ningú més al terrat treu de la bossa uns pantalons i una camisa que encara duen penjant l'etiqueta de la botiga. S'asseu i es treu primer les sabates i després els pantalons. En aquest precís moment entra CAPULLO. Duu alguna cosa a les mans. Quan veu VANDELLÓS s'ho posa ràpidament a les butxaques. VANDELLÓS recull com pot la bossa i els pantalons.

VANDELLÓS: Disculpi. (*Es dirigeix cap a la sortida.*)

CAPULLO: No se'n vagi, de veritat. És culpa meva. (*Treu un paquet de tabac de la butxaca dels pantalons.*) Ho estic deixant. Ja ho sé que és ridícul. Em pensava que seria fàcil però són molts anys d'addicció. (*Li ofereix una cigarreta.*) Vostè fuma? (*VANDELLÓS no contesta.*) Li dec semblar patètic. De vegades pujo aquí dalt i em fumo una cigarreta o dues. Quan ja no puc més. Sé que no ho hauria de fer, li juro que em fa sentir culpable. (*Fà una calada.*) Però s'està tan bé aquí i a casa no puc fumar. La dona em vigila. (*VANDELLÓS no li treu els ulls de sobre. CAPULLO treu una*

bitlletera i hi busca alguna cosa, és una foto, l'allarga a VANDELLÓS.) Es diu Úrsula. Ens vam conèixer a la universitat, el segon any de carrera.

VANDELLÓS: És bonica.

CAPULLO: Quan li vaig dir que m'havien ofert venir cap aquí ella va dir que no. Que de cap manera. Que què m'havia pensat. Pot arribar a ser molt intransigent l'Úrsula. Però jo li vaig dir que s'ho pensés, que era una bona oportunitat. Per a qui?, va dir ella. Per a tots amor meu, li vaig dir. Em va dir que s'ho pensaria. Llavors li va sortir aquella erupció i el metge va dir que era al·lèrgia. Al·lèrgia a què? A tot i a res. Va dir que necessitava descansar, que estava estressada. Així que la vaig portar aquí, un cap de setmana, de vacances, perquè conegués la ciutat i es relaxés. No va voler sortir de l'hotel. Deia que era la ciutat, que li feia por. Avui dia al carrer et pot passar qualsevol cosa, aquí i a Berlín. A la tornada l'al·lèrgia se li va escampar per tot el cos, vam anar a un especialista, ja m'entén, i es va començar a medicar, semblava que això la calmava. I llavors un dia no es va voler llevar, es va passar el dia sencer al llit i la nit i el dia següent. Vaig trucar a l'especialista. Va venir a casa. Va passar una estona amb ella, tots dos a l'habitació, i quan va sortir em va dir que el millor que podíem fer és quedar-nos a Alemanya, que no l'obligués a marxar, que això l'estressava. Una tarda, en tornar de la feina, me la vaig assegurar a la falda i li vaig dir, demana'm el que vulguis, el que tu vulguis i ho faré, t'ho prometo, però necessito aquesta feina.

VANDELLÓS: I què li va demanar?

CAPULLO: Que deixés de fumar. (*Pausa. CAPULLO gaudeix de la seva cigarreta.*) Les dones són així. Faríem qualsevol cosa per elles. No li sembla? Sabia que el cervell de les dones està més desenvolupat que el nostre? Hi ha estudis científics que ho demostren. Són, objectivament més intel·ligents. A més del que ja sabíem de la seva generositat,

implicació emocional i fortalesa d'esperit, és clar. Sí senyor, algú ha invertit molt de temps a dissenyar-les. De vegades, no sé, de vegades penso que senzillament venim de planetes diferents. Tot en elles és tan autèntic, no li sembla? Tan... Pertany a un altra cultura, diria jo, és ètnic, racial, no sé, és una altra galàxia. No li sembla? Sempre he pensat que el món funcionaria molt millor si fossin elles qui el governessin, sincerament, vull dir, miri al seu voltant, només hi veurà homes, homes ocupant els càrrecs directius, en qualsevol àmbit, homes copant el poder, ara torni a mirar i fixi-s'hi bé quants capullos té al voltant, quants d'aquests homes coneixen la seva feina, quants diria que tenen una intel·ligència per damunt de la mitjana. Les dones ho farien millor, són éssers meravellosos. Vostè està casat?

VANDELLÓS: No.

CAPULLO: Sol també s'està bé.

VANDELLÓS: I la seva dona? Ja es troba més bé.

CAPULLO: L'al·lèrgia encara no li ha marxat del tot però està millor. Diu que al carrer no se sent segura. Però ja li he dit que no cal que surti, es pot quedar a casa el temps que vulgui. La casa li agrada. I jo sense ella no podria viure. Bé, em sembla que aprofitaré que m'ha enxampat per desistir d'aquesta actitud meva tan infantil i tornar a la feina (*CAPULLO llença la burilla.*)

VANDELLÓS: Tenen fills?

CAPULLO: Un nen i una nena.

VANDELLÓS: Ja deuen ser a escola.

CAPULLO: No. Ells tampoc volen sortir de casa. Vol veure una foto? (*Es posa la mà a la butxaca.*)

VANDELLÓS: No cal. Ja sé com és un nen.

CAPULLO: És clar. De vegades els pares ens fem pesats. Bé, me'n vaig i disculpi'm, ha estat culpa meva. No ho sent?

VANDELLÓS: Què?

CAPULLO: Fa olor com...

VANDELLÓS: Què?

CAPULLO: Res.

CAPULLO fa per marxar però torna.

CAPULLO: D'ambientador.

CAPULLO surt. VANDELLÓS deixa anar la bossa i la roba i recull la burilla del terra.

Hora aproximada: 12,15

Lloc: petita sala de reunions

PROFESSOR D'ANGLÈS (SHARON), *veu en off*: The pencil is on the table.

Lloc: despatx de Vandellós

Monika (Secretària de Direcció general)

Sona el telèfon de VANDELLÓS. MONIKA se'l mira sense trobar les forces per agafar-lo.

MONIKA, *compungida*: Estem quedant fatal. Fatal.

Lloc: petita sala de reunions

Silvestre (Director de vendes)

SILVESTRE, *veu en off*: The pencil is on the table. This morning I have come by bus.

PROFESSORA D'ANGLÈS (SHARON). This morning I have come by bus.

Hora aproximada: 12,45

Lloc: despatx de Garcia

Garcia (Director de logística) i Muntané (director de RRHH)

GARCIA parla amb la seva secretària mitjançant l'intercomunicador. MUNTANÉ l'interromp constantment.

MUNTANÉ: Fes-lo fora.

GARCIA: No puc. Olga... Olga!

OLGA: Digui'm.

GARCIA: Què passa amb els missatges?

MUNTANÉ: Ets el director general.

GARCIA: No, no ho sóc. Olga, m'has sentit?

OLGA: Sí, senyor Garcia. No té missatges.

MUNTANÉ: Vandellós no està operatiu. Tu ets el director.

GARCIA: No ha trucat ningú?

OLGA: No, senyor Garcia.

MUNTANÉ: Aquest tio és un capullo.

GARCIA: Cap trucada d'Alemanya? (OLGA no contesta.) Olga, és gairebé migdia.

OLGA: Ho sé, senyor Garcia però no ha trucat ningú. No hi ha cap missatge.

GARCIA: I el correu?

OLGA: No hi ha correu.

GARCIA: Olga, baixa a correus i porta la correspondència.

OLGA: Ja ho he fet.

GARCIA: I no hi havia res?

OLGA: Revistes. Vol que les porti?

GARCIA tanca l'intercomunicador. Silenci.

MUNTANÉ: El penses fer fora o no?

GARCIA: Vols callar d'una vegada.

MUNTANÉ: Si no ho fas tu ho faré jo.

GARCIA: I una merda. Tu no faràs res. I pobre de tu que t'hi acostis.

MUNTANÉ: No sabem qui és aquest tio. I si no l'ha contractat ningú? I si és un infiltrat?

GARCIA: Què dius? Un infiltrat?

MUNTANÉ: Ho has dit tu abans.

GARCIA: Jo no he dit això.

MUNTANÉ: Has dit que era absurd crear una altra àrea de negocis.

GARCIA: No he dit que fos un infiltrat.

MUNTANÉ: Aquest tio és un espia.

GARCIA: Què dius? Vols parar de dir bestieses.

MUNTANÉ: I què collons fotia a l'ascensor?

GARCIA: Què passa, que els espies no van per les escales?

MUNTANÉ: Ja pots riure. Però el capullo aquest sap qui som. Ho sap tot de nosaltres i nosaltres què en sabem?

GARCIA: L'hi haurà explicat en Silvestre.

MUNTANÉ: Per favor. En Silvestre no sap ni com es diu aquesta empresa.

GARCIA: Sabia que l'havia contractat un *headhunter*.

MUNTANÉ: Suposem que és veritat. Per què jo no ho sabia?

GARCIA: I jo què sé.

MUNTANÉ: Truca a Alemanya i pregunta-ho.

GARCIA: Què?

MUNTANÉ: Que truquis i ho preguntis, que preguntis per què no en sabíem res. Per què jo no ho sabia.

GARCIA: No penso trucar i preguntar si el capullo és un espia.

MUNTANÉ agafa el telèfon.

MUNTANÉ: Llavors ho faré jo.

GARCIA: Vols parar?

MUNTANÉ: A mi no em fa res. No m'hi jugo una merda.

GARCIA: Però jo sí. (*L'hi treu de les mans.*) Ja ho faré, però mentrestant no vull que t'hi acostis. Res d'acomiadaments.

M'hi jugo l'ascens.

MUNTANÉ: Res d'acomiadaments.

GARCIA: I on collons s'ha ficat en Vandellós?

Lloc: Màrqueting Vandellòs (Director general)

VANDELLÓS: [Màrqueting. On és aquest imbècil?] Muñoz! Què tal, com anem? Escolta, estic buscant un dels teus nois. Deu ser un dels nanos nous, el que ha dissenyat els ambientadors de cotxe. Aquell d'allà? El del fons? Perfecte, no, no cal que m'acompanyis. Bon dia a tothom. No s'aixequi, si us plau, Vandellós, Josep Vandellós, sóc el seu director general, el seu *jefe* m'ha dit que vostè ha dissenyat això. I exactament, què és? Un ambientador? Nosaltres fabriquem ambientadors, sí, però si és un ambientador, per què porta aquesta cosa aquí, com es diu? El difusor, això, abans no em sortia. Amb això s'assembla més a un flascó de colònia que a un ambientador de cotxes, no troba? Que no. A vostè li sembla evident que és un ambientador, és clar. M'ES-

TÀS DIENT IDIOTA? Et creus que no sé diferenciar un ambientador d'un flascó de colònia? Què passa? Què has deixat de fumar? Que no fumes? Doncs mal fet, si fumessis tindries les mans ocupades. Abans que tu nasquessis jo ja treballava en aquesta empresa i sé perfectament com és un ambientador, així que contesta'm una pregunta i és la darrera vegada que t'ho pregunto, per què collons has dissenyat un flascó de colònia i l'has omplert d'ambientador? Que no has dissenyat un flascó de colònia. Molt bé. Estàs despatxat, fill de puta, m'has sentit? ESTÀS DESPATXAT!

Lloc: despatx de Garcia
Garcia (Director de logística)

GARCIA parla amb la seva secretària mitjançant l'intercomunicador.

GARCIA: Olga... Olga!

OLGA: Digui'm.

GARCIA: Surto a dinar. Si truquen d'Alemanya estic al mòbil.

OLGA: Senyor Garcia.

GARCIA: Sí?

OLGA: Jo quan dino?

Se sent la respiració d'OLGA que espera una resposta.

Lloc: davant de l'ascensor

Garcia (Director de logística) i Capullo (Cap de vendes)

Esperen l'ascensor.

CAPULLO: Se'n va a dinar.

GARCIA: I vostè?

CAPULLO: Jo ja he dinat. M'han dit que ha estat a Alemanya.

GARCIA: M'han proposat un ascens.

CAPULLO: Ja ho sé. N'he sentit a parlar.

GARCIA: N'ha sentit a parlar.

CAPULLO: Del seu viatge a Alemanya.

GARCIA: En Silvestre xerra massa.

CAPULLO: És veritat. Però ell no m'ho ha dit. A Alemanya tothom parla del mateix.

Se sent el timbre de l'ascensor. CAPULLO entra.

CAPULLO: No entra?

GARCIA: Baixaré per les escales.

CAPULLO: Ja ens veurem.

L'ascensor es tanca. A GARCIA se li ha quedat cara de capullo.

La llum canvia. Ja hem creuat la frontera del migdia.

Hora aproximada: 14,00

Lloc: despatx de Vandellós
Monika (Secretària de Direcció general)

MONIKA: Ha vingut aquest matí. Li he donat el bon dia, com sempre, m'agrada ser educada, crec que és important. Ell m'ha preguntat: “Quina hora és?” “Les nou”, he dit jo. “Merda” (*se li trenca la veu*), ha dit ell, ha tancat la porta i se n'ha anat.

Hora aproximada: 14,15

Lloc: lavabo d'homes
Vandellós (Director general) i Muntané (Director de RRHH)

VANDELLÓS surt d'un dels lavabos. Duu la bossa de plàstic a la mà i els pantalons nous posats amb l'etiqueta de la botiga penjant. Llença la bossa dins una paperera. Tot seguit, treu un mocador de la butxaca dels pantalons. Desembolica el mocador i n'extreu una burilla. De l'altra butxaca dels pantalons treu unes claus. El clauer és un encenedor en forma de cotxe. Mira al seu voltant. Es posa la cigarreta als llavis i encén l'encenedor. Entra MUNTANÉ.

MUNTANÉ: Per què no contestes al mòbil?

VANDELLÓS, nerviós, llença la burilla al terra i la trepitja. MUNTANÉ va cap a l'urinari i fa per pixar.

VANDELLÓS: Quin mòbil?

MUNTANÉ: Fa una hora que et busco. La teva secretària diu que no t'ha vist en tot el dia.

VANDELLÓS: Està nerviosa.

MUNTANÉ: T'ho he dit mil vegades, li arreglem la prejubilació i agafem una noia més jove. Una noia que parli idiomes.

VANDELLÓS: Ella parla alemany.

MUNTANÉ: Perquè és alemanya, només faltaria que no parlés alemany. Pensa que s'enduria una pasta i el nou director general heretaria algú amb més preparació. (*MUNTANÉ se n'adona que VANDELLÓS se'l mira mentre pixa.*)
Què fas?

VANDELLÓS: He vingut a buscar la cartera. Em sembla que l'he perdut. I tu?

MUNTANÉ: Pixo.

El soroll de l'orina de MUNTANÉ xocant contra la paret de l'urinari forada el silenci.

MUNTANÉ: En Garcia ja ha tornat d'Alemanya.

VANDELLÓS: Ho sé.

MUNTANÉ: Va estar lligant amb una alemanya trenta-cinc punt quatre.

MUNTANÉ acaba de pixar.

MUNTANÉ es gira cap a VANDELLÓS: Has despatxat un noi de màrqueting?

VANDELLÓS: Què...?

MUNTANÉ: Ja m'has sentit.

VANDELLÓS no contesta.

MUNTANÉ: Però tu què vols? Enfonsar l'empresa. Tu saps el merder que tenim?

VANDELLÓS: No n'hi ha per a tant.

MUNTANÉ: Que no n'hi ha per a tant. És un comiat improcedent, els sindicats se'ns tiraran a sobre.

VANDELLÓS: M'ha insultat. M'ha dit cabró.

MUNTANÉ: I per això el despatxes.

VANDELLÓS: No. Jo ja l'havia despatxat. "Estàs despatxat fill de puta", li he dit. I va el molt imbècil i em diu que sóc un cabró perquè diu que l'he insultat, que li he faltat al respecte...

MUNTANÉ: Li has dit que era un "fill de puta"?

VANDELLÓS: He fet el que havia de fer.

MUNTANÉ: Li has dit fill de puta.

VANDELLÓS: I què? Quan tu encara no havies nascut aquí empalàvem a la gent. Saps què vol dir empalar?

MUNTANÉ: El món evoluciona.

VANDELLÓS: Cap a on?

MUNTANÉ: I jo què sé. Cap a les noves generacions.

VANDELLÓS: Les noves generacions. Saps quin és el problema de les noves generacions? Els anuncis de colònia. Es pensen que algú els ha dissenyat per ser originals, mai a la història de la humanitat havia passat res que s'assembla a ells. Són l'hòstia. Déu els ha perdonat tots els pecats. No poden rebre cap càstig perquè no se'n fan responsables. I si tinguessin alguna cosa a dir... la podrien dir en qualsevol idioma, en francès, en anglès, en alemany, com en un coi d'anunci de colònia.

MUNTANÉ: Si el volies despatxar m'ho hauries d'haver dit.

VANDELLÓS: El proper cop ho faré per email i que es foti.

MUNTANÉ: Sóc el teu director de recursos humans.

VANDELLÓS: El despatxo en persona, què més vol? Una mamada?

MUNTANÉ: I ho fas davant de tot el departament de màrqueting.

VANDELLÓS: I què?

MUNTANÉ: Que en un judici són testimonis

VANDELLÓS: Són tots uns fills de puta.

MUNTANÉ: En Muñoz està a l'hospital.

VANDELLÓS: I què hi fot?

MUNTANÉ: Se li ha rebentat una artèria.

VANDELLÓS: Però si hi he parlat (fa un moment).

MUNTANÉ: Per això se li ha rebentat. (*Pausa.*) I ara què fem?

VANDELLÓS: Si està a l'hospital li podem enviar flors.

MUNTANÉ: Parlo del tio que has despatxat.

VANDELLÓS: A aquest li fotrem un puro. S'ha acabat fer-se el simpàtic. Ja m'ha tocat prou el collons. Vés a veure aquest desgraciat i li dius de part meva que 1) ja pot donar gràcies perquè fa deu anys l'haguéssim empalat i 2) si té els sants collons de presentar una demanda per assetjament nosaltres el denunciarem per sabotatge empresarial i ja ens veurem als tribunals.

MUNTANÉ: Estàs de conya.

VANDELLÓS: Sóc el director general d'aquesta empresa i a mi ningú, i he dit ningú, em diu que sóc un cabró.

HORA APROXIMADA: 14,45

Lloc: despatx de Vandellós

Vandellós (Director general) i Monika (Secretària de Direcció general)

VANDELLÓS està assegut per primera vegada darrere la seva taula. MONIKA se'l mira enfadada.

MONIKA: On s'havia ficat?

VANDELLÓS: Al lavabo.

MONIKA: Què?

VANDELLÓS: Al lavabo. Estava ficat al lavabo.

MONIKA: Tot el dia que truquen.

VANDELLÓS: M'havia ficat al lavabo.

MONIKA: He quedat fatal. Vostè ha quedat fatal. Ni tant sols

puç donar una explicació de per què no hi és mai al seu despatx.

VANDELLÓS: Ara ja sóc aquí.

MONIKA: Em pot contestar una pregunta?

VANDELLÓS: És clar, què vol que li contesti?

MONIKA: Si truquen, si tornessin a trucar, si algú, malgrat tot...

(*MONIKA trenca a plorar:*) Wir hinterlassen einen sehr schlechten Eindruck. Sind Sie sich dessen nicht bewusst? Wir hinterlassen einen sehr schlechten Eindruck. Was wollen Sie von mir? Was wollen Sie denn eigentlich? Ich kann nicht mehr, kann nicht mehr...¹ (*Es refà una mica.*)

Si truquen, què vol que digui?

VANDELLÓS: Em passa la trucada.

MONIKA: Bé.

VANDELLÓS: Jo despenjaré l'auricular.

MONIKA: Bé.

VANDELLÓS: Sempre queno m'hagi ficat al lavabo.

Hora aproximada: 15,00

Lloc: despatx de Garcia

Garcia (Director de logística) i Muntané (Director de RRHH)

MUNTANÉ juga amb el trofeu de cristall amb forma fàl·lica. GARCIA seu a la seva taula.

MUNTANÉ: “Sóc el director general d'aquesta empresa i a mi ningú em diu cabró.”

GARCIA: Això t'ha dit?

MUNTANÉ: I després s'ha posat com boig. Que si Deú, que si les noves generacions, que si no sé què.

GARCIA: Qui ho ha sentit?

MUNTANÉ: T'he dit que estàvem sols. Que no m'escoltes o què?

GARCIA: T'estic escoltant.

MUNTANÉ: Doncs no ho sembla.

GARCIA: T'he dit que t'estic escoltant.

MUNTANÉ: Llavors no em preguntis que qui ho ha sentit.

GARCIA: I a tu què et passa?

MUNTANÉ: Que què em passa? Em passa que volia carregar-se a aquell paio i que li ha reventat una artèria a en Muñoz. Això em passa.

GARCIA: Ha perdut els papers.

MUNTANÉ: Em mirava allò.

GARCIA: El què?

MUNTANÉ: El penis, als lavabos, mentre pixava el tio em mirava... (*Pausa.*) Em sembla que és, ja m'entens.

GARCIA: No, no t'entenc.

MUNTANÉ: M'ha confessat que volia fer-li una mamada.

GARCIA: A qui?

MUNTANÉ: Al fill de puta.

GARCIA: No pot ser.

MUNTANÉ: I per què no? La majoria dels cabrons són ja m'entens. No m'ho invento. S'han fet estudis científics. Si ets allò tens més possibilitats de ser un cabró. Mira Hitler. El cabró més gran de la història al final resulta que si va fer tot allò va ser perquè era tu ja m'entens.

GARCIA: Per què dius ja m'entens?

MUNTANÉ: No m'agrada la paraula.

Silenci. GARCIA està preocupat.

GARCIA: Truca-li i demana-li perdó.

MUNTANÉ: Jo no l'he fet fora.

GARCIA: Digue-li que el readmetrem.

MUNTANÉ: No voldrà. El tio estava encès.

GARCIA: Dóna-li el que vulgui, apuja-li el sou, ofereix-li el teu

càrrec si cal i si li has de fer una mamada l'hi fas però vull aquest tio aquí i el vull content, m'has entès?

MUNTANÉ: I en Vandellós? Si s'entera (que l'hem readmés).

GARCIA: Me la sua. En Vandellós d'aquí a dos dies ja no hi serà.

Silenci.

MUNTANÉ: Com era aquest lloc on et van portar?

GARCIA: Ja t'ho he explicat.

MUNTANÉ: No era un restaurant?

GARCIA: No.

MUNTANÉ: Ja. Ho dic perquè si surts a sopar i et prens una copa al mateix restaurant dir que has anat de copes (és una mica fort).

GARCIA: Era un lloc d'aquests que està de moda. I no era el restaurant.

MUNTANÉ: Un bar.

GARCIA: No ho sé. Un local i prou.

MUNTANÉ, *després d'una pausa*: Te la vas tirar?

GARCIA: Fora.

MUNTANÉ: Parlem d'anar de copes. Vull saber si vas anar de copes o si només vas anar a prendre una copa. És diferent. Vull saber si te la vas tirar. Jo ho hagués fet.

GARCIA: Doncs jo no.

MUNTANÉ: Com és?

GARCIA: Qui?

MUNTANÉ: Ella.

GARCIA: No ho sé. Normal.

MUNTANÉ: I què més?

GARCIA: No ho volia fer. De fet estava tan cansat que ni tan sols entrava en els meus plans. Però ella es va obrir de cames, tal qual. Només l'havia de ficar i tornar-la a treure.

MUNTANÉ: I ho vas fer.

GARCIA: I ho vaig fer.

MUNTANÉ: Quines putes!

GARCIA: Ja veus.

MUNTANÉ: Trenta-cinc punt quatre?

GARCIA: Vint-i-cinc.

MUNTANÉ: Vint-i-cinc? Vint-i-cinc, què?

GARCIA: Vint-i-cinc anys. Què vols que sigui?

MUNTANÉ: No ho entenc. T'ho vas fer amb la cambrera?

GARCIA: Quina cambrera?

MUNTANÉ: La del bar. Aquest bar tindria cambreres.

GARCIA: Era de l'empresa. Ja t'ho he dit. És la responsable de formació.

MUNTANÉ: La... la... la molt filla de puta!, responsable de formació? Però, què és allò, una guarderia? Responsable de formació, responsable de formació una puta de vint-i-cinc anys que no pot respondre ni de les pròpies cames!

GARCIA, *fent referència al trofeu que MUNTANÉ torna a fer perillar de nou*: Per què no el deixes al seu lloc?

MUNTANÉ: És inaudit.

GARCIA: Me'l trencaràs.

MUNTANÉ: Vint-i-cinc anys.

GARCIA: Dóna-me'l.

MUNTANÉ: Aquí ens estem cremant vius i ells s'enduen les putes a la feina.

GARCIA li pren el trofeu i el retorna al seu lloc.

Hora aproximada: 16,00

Lloc: el lavabo de dones

Capullo (Cap de vendes), Monika (Secretària de Direcció general) i Muntané (Director de RRHH)

CAPULLO espera dret al costat de la porta del lavabo de dones. Passa MUNTANÉ que ve del despatx de GARCIA. Se saluden.

MUNTANÉ: [Capullo.]

MUNTANÉ surt. CAPULLO entra al lavabo de dones.

CAPULLO: Bona tarda. (*MONIKA se'l mira desconcertada.*) Vostè és la Monika?

MONIKA: Què fa?

CAPULLO: M'han dit que la trobaria aquí.

MONIKA: Això és el lavabo de senyores.

CAPULLO: Ho sé. Però he passat pel seu despatx i no hi era. M'han dit que l'havien vist sortir i que probablement la trobaria aquí.

MONIKA: Estem quedant fatal.

CAPULLO: Com diu?

MONIKA: Què vol?

CAPULLO: Busco al seu jefe. (*Per a ella:*) Li passa res?

MONIKA: Està reunit.

CAPULLO: Sap si...

MONIKA: Avui està reunit.

CAPULLO: Fins quan?

MONIKA: Tot el dia.

CAPULLO: I demà?

MONIKA: Demà també.

CAPULLO: I l'altre?

MONIKA: L'altre també, de fet estarà reunit la resta de la

seva vida. Però no es preocupi si el veig li diré que el busca.

MONIKA surt.

CAPULLO: Només volia...

Hora aproximada: 17,00

Lloc: despatx de Garcia

Garcia (Director de logística) i Silvestre (Director de vendes)

GARCIA s'asseu darrere la seva taula. SILVESTRE, assegut al seu davant, juga amb el trofeu de cristall amb forma fàl·lica.

SILVESTRE: Ets el primer de saber-ho. De fet, jo me n'he assabentat avui mateix. Volia que ho sabessis abans que ningú.

GARCIA: Bé.

SILVESTRE: Encara l'hi he de dir a la Carme. (*Pausa.*) Aquesta nit me l'emporto a sopar.

GARCIA: Bé.

SILVESTRE: Ets el primer de saber-ho.

GARCIA: Sóc el primer?

SILVESTRE: Sí, després de mi, naturalment.

GARCIA: Naturalment. Així doncs... (*S'aixeca.*) Puc tenir l'honor de ser el primer a felicitar-te?

SILVESTRE *s'aixeca*: Sí, naturalment, sí.

GARCIA *ofereix la mà a SILVESTRE*: Felicitats.

SILVESTRE *deixa el trofeu sobre la taula i li dóna la mà*: Gràcies.

GARCIA: Moltes felicitats.

SILVESTRE: Em pensava que ja ho havia viscut tot en aquesta empresa.

GARCIA: T'ho mereixes. Ningú no s'ho mereix tant com tu.

SILVESTRE: Volia que ho sabessis abans que ningú. Que fossis el primer.

GARCIA: Sóc el primer. Després de tu, naturalment.

SILVESTRE: Naturalment.

GARCIA i SILVESTRE donen la felicitació per finalitzada i tornen a seure. Silenci.

SILVESTRE: De fet té sentit. Vull dir que amb dues àrees de negocis...

GARCIA: No hi ha prou volum...

SILVESTRE: Si pensés que no ho deixo en bones mans seria diferent, vull dir que no marxaria tranquil, m'entens? Aquesta empresa ho ha estat tot per a mi.

GARCIA: Aquests nois són bons, estan ben preparats, tenen empenya.

SILVESTRE: I parlen un munt d'idiomes.

GARCIA: Per a tu serà un nou repte.

SILVESTRE: Són més de vint anys al capdavant de l'empresa.

GARCIA: No marxés del tot.

SILVESTRE: Vam entrar junts, te'n recordes?

GARCIA: És un front nou però la guerra és la mateixa.

SILVESTRE: Volia que tu fossis el primer.

GARCIA: I ho sóc, sóc el primer.

Silenci. GARCIA espera ansiós el final de la conversa però SILVESTRE sembla tenir tot el temps del món.

GARCIA: Ja has signat?

SILVESTRE: No, encara no, ho farem a finals de setmana.

GARCIA: Bé.

SILVESTRE: Les condicions són immillorables.

GARCIA: Això és important.

SILVESTRE: Però encara els vull apretar una mica.

GARCIA: Dur com una roca.

SILVESTRE, *que no s'ho creu ni ell*: Sí.

GARCIA: I el sou?

SILVESTRE: Me l'apugen.

GARCIA: T'ho mereixes.

SILVESTRE: Encara l'hi he de dir a la Carme. L'he trucat fa una estona i li he dit: "Carme posa't guapa que aquesta nit et porto a sopar fora." Volia saber per què. Però jo he callat com un puta. Ja ho veuràs quan ho sàpiga, es tornarà boja, ella no s'ho pensa, però el seu marit és una capsa de sorpreses.

Riuen.

GARCIA: És una gran oportunitat.

SILVESTRE: Sí. (*Pausa. SILVESTRE comença a jugar de nou amb el trofeu.*) Pensava que aniria pitjor.

GARCIA: El què?

SILVESTRE: Les coses, no sé, pensava que les coses, finalment, anirien d'una altra manera. Coneixes la situació millor que jo.

GARCIA: No t'entenc.

SILVESTRE: Tot el que ha passat no pot ser bo.

GARCIA: No ha passat res.

SILVESTRE: Fa mesos que prenc tranquil·litat i encara no puc dormir. Em passo les nits en blanc. No puc, ja saps, deixar de donar-hi voltes. Diuen que per dormir bé s'ha de ser bona persona.

GARCIA: Silvestre, no sé de què em parles.

SILVESTRE: Tota aquesta merda no pot ser bona. Travessem un camp minat. Mai abans havia tingut aquesta sensació.

GARCIA: Quina sensació?

SILVESTRE: Aquesta... com si estigués fet de paper, com si tot

jo, els meus peus, els meus braços, el meu cap, com si tot jo fos de paper, com si fos un ninot de paper i algú m'amenacés amb un misto. T'he de confessar una cosa.

GARCIA: No cal.

SILVESTRE: T'ho vull dir...

GARCIA: Tinc una mica de pressa.

SILVESTRE: Darrerament no feia res... vull dir que no tenia feina.

GARCIA: De debò, faig tard a una reunió.

SILVESTRE: Gens, bé, molt poca. Tu ho entens? Sóc el director de vendes, se suposa que la producció creix i jo no tinc feina. Ni trucades, ni missatges, ni correu, res de res. Com volies que dormís? (*Pausa.*) Estic content de marxar. Aquí ja no em trobo a gust. Aquest matí... a l'autobús... ho he vist clar. (*Pausa.*) La gent ens odia. Tot el que hem fet els darrers anys...

GARCIA: Quina gent?

SILVESTRE: Ells ho saben, saben què ha passat, el que hem fet, saben que hem estat nosaltres...

GARCIA: Nosaltres no hem fet res.

SILVESTRE: Ara és igual.

GARCIA: Només hem fet la nostra feina. Aquesta és la nostra feina i les coses no sempre surten bé.

SILVESTRE: Ens odien i amb raó.

GARCIA: De qui collons parles?

SILVESTRE, *a la seva*: Què hem fet? No està bé, no està gens bé. No pots destrossar la vida de la gent i després (fer com si res).

GARCIA: Jo no sé què hauràs fet tu però jo no he fet res.

SILVESTRE: I ha estat tan fàcil, no et sembla?

GARCIA: No sé de què collons em parles.

SILVESTRE: Tot plegat, menjar-se els seus fills, hipotecar les seves cases, eren ninots de paper i els hem calat foc, ells ho saben, el vellet de l'autobús ho sabia...

GARCIA, *referint-se al trofeu*: Vigila.

SILVESTRE: “Cabró”, m’ha dit “cabró”. Sabia qui era jo. Per això m’ha insultat.

GARCIA: Silvestre.

SILVESTRE: Sí?

GARCIA, *fent per aixecar-se*: M’esperen.

SILVESTRE, *aixecant-se*: Vaja. Perdona. T’he entretingut.

GARCIA: Ho sento però me n’he d’anar.

SILVESTRE: Només volia que ho sabessis abans que ningú. No volia que te n’assabentessis per algú altre.

GARCIA, *referint-se al trofeu*: Deixa’l aquí. Felicitats un cop més.

SILVESTRE: Gràcies.

GARCIA: Me n’alegro que tot hagi anat bé.

SILVESTRE: Sí.

GARCIA, *referint-se al trofeu*: Dóna-me’l.

SILVESTRE: Ja el deixo.

El trofeu cau a terra i es trenca.

Silenci.

SILVESTRE s’ensorra i trenca a plorar, silenciosament.

GARCIA se’l mira fixament. SILVESTRE no diu res. GARCIA tampoc. SILVESTRE plora. GARCIA no. Així una llarga estona.

Hora aproximada: 17,10

Lloc: despatx de Muntané

Muntané (Director de RRHH)

MUNTANÉ parla amb la seva secretària per telèfon.

MUNTANÉ: Lídia... Lídia! Porta’m un mapa. No, d’Europa no, un mapamundi.

Lloc: petita sala de reunions

PROFESSORA DE TAI, *veu en off*: Park-ga yu bon toh tam-ngan.

Lloc: despatx de Garcia

Garcia (Director de logística)

GARCIA parla per l'intercomunicador.

Garcia: Olga. Truca a Alemanya i demana per Katrin Stähle. És la responsable de formació a Alemanya. Quan la trobis passa-me-la, si no hi sóc dóna-li el número del mòbil i que em truqui. Digue-li que és urgent. Ho has entès? Katrin Stähle, responsable de formació. (*Silenci.*) Olga, m'has sentit? (*Silenci.*) Olga! Olga!

GARCIA s'aixeca, va cap a la porta i l'obre. A l'altra banda hi ha una taula i un intercomunicador. La cadira d'Olga és buida.

Hora aproximada: 17,20

Lloc: despatx de Muntané
Muntané (Director de RRHH) i Garcia (Director de
logística)

GARCIA i MUNTANÉ consulten un mapamundi que han desplegat sobre la taula. Cerquen alguna cosa. MUNTANÉ manipula nerviosament una grapadora.

MUNTANÉ: No ho trobo.

GARCIA: Ha de ser-hi.

MUNTANÉ: Estàs segur que és Àsia?

GARCIA: És clar que és Àsia. Hi hem enviat gent abans. Mira, és aquí.

MUNTANÉ: A on?

GARCIA: Aquí.

MUNTANÉ: Aquí no hi ha res.

GARCIA: És aquí. A Tailàndia.

MUNTANÉ: No m'ho puc creure.

MUNTANÉ observa el mapa.

GARCIA: L'hi han comunicat avui.

MUNTANÉ: Que digui que no. Que el despatxin. Ja trobarà una altra feina.

GARCIA: Qui, Silvestre?

MUNTANÉ es mira el mapa. No s'ho pot creure. Els seus dits remenen la grapadora amb nerviosisme. GARCIA mira per la finestra.

MUNTANÉ: Tailàndia. I què coi parlen a Tailàndia?

GARCIA: Tai, em sembla.

MUNTANÉ: Tai? I això què és?

GARCIA no contesta. MUNTANÉ tanca l'atles empenyat.

MUNTANÉ: A mi això no m'ho fan. Que em despatxin. Em sents?

Que em paguin el que em deuen i aire que vol dir vent.

GARCIA: Darrerament no hi tocava.

Pausa.

GARCIA: Diu que la gent l'odia. ¿Però quina gent? Però, esclar, ell no parla d'algú en concret, algú amb nom i cognoms. Parla de la gent, en general, com a concepte. (*Pausa.*) Les coses no sempre surten com un les havia planejat. I no pots parar-te a pensar en la gent que deixaràs al carrer. Ho sento però així no es pot treballar.

MUNTANÉ: Merda, això és el que és, una merda! Ja no ens necessiten, això és el que ens estan dient, fa mesos que proven que entenguem que ja no ens necessiten.

GARCIA: Si fos veritat ja ens haurien fet fora.

MUNTANÉ: I per què? Per què ens haurien de fer fora? Si ho hem fet bé, ningú ens està dient el contrari. No, ens donaran una medalla, ens donaran una medalla i els besarem el cul, jo els besaré el cul, a canvi que m'enviïn a qualsevol lloc, on sigui,estic disposat a anar a Tailàndia, si cal. Ens enviaran a un lloc on no ens coneixi ningú, un lloc que no estigui al mapa. I res d'indemnitzacions. Mai s'han plantejat fer-ho així, arribarem a un acord i ja està. I després esperaran, esperaran com han fet sempre i arribarà el dia, un dia en què ja no podrem més i voldrem tornar a casa i llavors s'haurà acabat. UNA MERDA! TOT! UNA MERDA!

GARCIA: Dóna'm això (*GARCIA li pren la grapadora de les mans.*)

MUNTANÉ: Ens estan comprant perquè no xerrem. Volen que estiguem contents, envien les seves putes alemanyes perquè se'ns follin, perquè ens escorreguem de gust i no pen-

sem que ens estan donant pel cul. ENS ESTEU DONANT PEL CUL, CABRONS!

GARCIA agafa la mà de MUNTANÉ la posa sobre la taula i l'hi grapa. MUNTANÉ crida. GARCIA el deixa anar. MUNTANÉ s'agafa la mà i plora del dolor.

MUNTANÉ: La mà. M'has destrossat la mà.

GARCIA: Només és una grapa.

MUNTANÉ: M'has fet sang.

GARCIA: Desvariejaves.

MUNTANÉ: Ets boig! Estàs com una puta cabra.

GARCIA es gira bruscament i agafa a MUNTANÉ pel coll. MUNTANÉ s'espanta. Ja no se'n recorda de la seva mà.

GARCIA: Només et vull ajudar. Em sents? Tu t'haguessis fet més mal.

El deixa anar. Silenci.

GARCIA: Què et penses? Que anar a Alemanya ha estat fàcil? Que ha estat fàcil aguantar les seves mirades, saber des del primer moment que tu no ets la persona que esperaven. M'haguessin pogut enviar cap a casa, però no, havia de fer les entrevistes, havien pagat diners per mi, un bitllet d'avió en primera, per no parlar de l'hotel. Els sentia xerrar entre ells. No deixaven de preguntar-se, què collons estem fent amb aquest paio? I cada cop que s'obria la porta i entrava algú, i se m'acostava amb el millor dels seus somriures tibant-li les orelles, jo sabia què venia tot seguit: "Vaja, ens pensàvem que era més jove." Vaja, jo també.

MUNTANÉ: Jo puc contractar un cap de vendes.

GARCIA: Esclar que pots.

MUNTANÉ: Si m'ho haguessin demanat.

GARCIA: És igual.

MUNTANÉ: No calia anar a buscar un *headhunter*.

GARCIA: L'ha contractat l'empresa.

MUNTANÉ: I per què no m'ho han comunicat?

GARCIA: Tu saps com es diu la noia de correus, la nova? Jo no, i m'és igual, no espero un comunicat, benvolguts etcètera, etcètera, se me'n refot.

MUNTANÉ: Me l'he trobat a l'ascensor, "Senyor Muntané? M'han dit que el trobaria aquí". "A l'ascensor?", li dic jo. "Permeti que em presenti. Sóc el nou cap de vendes." (*Sona el mòbil de GARCIA.*) Capullo!

GARCIA *atén el mòbil*: Sí?... Què vols?... On ets?... I què hi fots allà baix...?

MUNTANÉ: I per què esperava trobar-me a l'ascensor?

GARCIA: Què?... Per què?... Què?... No. No. Truca a manteniment... No. Si l'has perdut... doncs mou-les... no penso venir, si vols moure les punyeteres caixes truca a manteniment, sóc el director de logística, m'has sentit? Sóc el putó director de logística, jo no moc caixes! (*Apaga el mòbil.*) Me'n vaig. Posa-t'hi alguna cosa abans que se t'infecti.

MUNTANÉ: Ho faré. (*Pausa.*) Ja sé que t'és igual, però la noia de correus es diu Maria.

GARCIA: Ja ho sé.

MUNTANÉ: L'altra dia tornava de dinar i sento que algú em crida, em giro i la veig a ella, se m'atansa amb un somriure, em saluda i em dóna un sobre. I tothom va veure com ho feia.

GARCIA: I per què ho va fer?

MUNTANÉ: Perquè no sap qui sóc.

Hora aproximada: 17,40

Lloc: el magatzem

Vandellós (Director general) i Silvestre (Director de vendes)

VANDELLÓS aguanta una caixa de grans dimensions mentre SILVESTRE estirat al terra busca alguna cosa sota la caixa.

SILVESTRE: Aquí no hi ha res.

VANDELLÓS: Ha de ser aquí sota.

SILVESTRE: Jo no veig res.

VANDELLÓS: He vist com queia. Tens l'encenedor?

SILVESTRE: Sí, però no... espera... ja està, el tinc... l'he trobat.

VANDELLÓS: Està sencer?

SILVESTRE surt de sota la capsa. Duu una cigarreta trencada a les mans.

SILVESTRE: Ho sento. *(Li dóna la cigarreta trencada.)*

VANDELLÓS: Què mires?

SILVESTRE: Res, em sap greu. *(Pausa.)* Per què no parles amb ella?

VANDELLÓS: Per què ho hauria de fer?

SILVESTRE: Per...

VANDELLÓS: Perquè m'has ajudat a buscar un cigarro?

SILVESTRE: No.

VANDELLÓS: Ni tan sols està sencer.

SILVESTRE: A tu t'escoltarà.

VANDELLÓS: A mi?

SILVESTRE: És ta germana.

VANDELLÓS: Jo no m'hi vaig casar.

SILVESTRE: Està molt disgustada. L'hi havia d'explicar aquesta nit. Jo ho hagués fet d'una altra manera. Has de parlar amb ella.

VANDELLÓS: No em diguis què he de fer. Hi parlaré si em dóna la gana.

SILVESTRE: Li truco ara mateix.

VANDELLÓS: No he dit que ho faci. (*SILVESTRE treu el mòbil i marca un número.*) No hi parlaré. M'has sentit?

SILVESTRE: Carme.

VANDELLÓS: No m'hi penso posar.

SILVESTRE: Sóc jo. Carme, Carme, si us plau, no ploris, no ploris, Carme. El teu germà és aquí. Vol parlar amb tu. Sí, ara s'hi posa. (*Li allarga el mòbil a VANDELLÓS. VANDELLÓS dubta i finalment agafa el mòbil.*)

VANDELLÓS: Carme? Sóc en Josep. (*Retornant-li el mòbil:*) Està plorant.

SILVESTRE: Parla amb ella.

VANDELLÓS *s'hi torna a posar*: Carme. No ploris. No ploris, si us plau. Vols deixar de plorar? Si no deixes de plorar no parlaré amb tu. M'has sentit?... Bé. Com va tot?... No. D'acord. Perdona. Està bé. ... He dit que ho sento. No és tan greu... És clar que no. Tailàndia és un gran país i us rebran amb els braços oberts.... Vols deixar de plorar?... No, esclar que no és un càstig... per què ho dius? Ningú no l'ha despatxat. Qui t'ho ha dit això?... El teu marit és un element clau d'aquesta empresa. Ho entens, Carme? Un element clau. M'has sentit?... Ningú no l'està despatxant... A mi? Qui collons t'ho ha dit això?... La gent? Quina gent, aquests exfumadors de merda?... Carme, a mi no m'ha despatxat ningú. El teu germà encara és el director general d'aquesta empresa, em sents?... I a qui cony t'has de creure? Estic malalt, tinc un càncer de pulmó i em donen la jubilació anticipada, això és tot... Crisi? Quina crisi?... Des de quan mires tu les notícies?... Aquesta empresa no és totes les empreses. Som sòlids com una roca... Què vols dir que on són? Són on han de ser... Com vols que perdem els diners? Els diners no es perden, Carme... No és el mateix. No parlem del teu moneder, parlem de milers i mil...

Invertits. Pertot arreu, estan invertits per tot arreu... No, ara no els podem recuperar... perquè no! Perquè estem en crisi! S'han de quedar on són!... Què vol...? Ja t'ho he dit. Pertot arreu... No ho sé. No ho sé. No ho sé. No sé on són. (*Pausa.*) És clar que et dic la veritat. Et dic la veritat. La veritat. Vols saber la veritat? Sí, sí, sí! No sé on són, els hem perdut, sí, tots, els hem perdut, els teníem i els hem perdut, TOTS, ELS HEM PERDUT TOTS!

VANDELLÓS li allarga el mòbil a SILFESTRE que se'l mira amb incredulitat.

VANDELLÓS: Ja hi he parlat.

Hora aproximada: 18,00

Lloc: despatx de Garcia

Garcia (Director de logística)

GARCIA parla amb la seva secretària mitjançant l'intercomunicador.

GARCIA: Olga... Olga!

OLGA: Senyor Garcia?

GARCIA: Has parlat amb la Katrin Stähle?

OLGA: Ara mateix.

GARCIA: I per què no m'has trucat?

OLGA: Li he volgut donar el seu mòbil però m'ha dit que si necessita alguna cosa pot parlar amb la seva assistent, l'Helga. M'ha deixat el seu número, en pren nota? És el...

GARCIA tanca l'intercomunicador. L'obre de nou.

OLGA: ... 3324. L'hi repeteixo?

GARCIA: Olga, torni a trucar i me la passa.

OLGA: Però.

GARCIA: He dit que me la passi.

*GARCIA tanca l'intercomunicador. Espera impacient.
Li sona el telèfon i agafa l'auricular.*

GARCIA: Katrin ich bin's.(...) Gut und du? (...) Ich versuche schon den ganzen Tag mit dir zu sprechen.(...) Viel zu tun.(...) Ja, hier auch. Wir haben alle viel zu tun. Geht es dir gut? (...) Ja, mir auch. Ich ruf an, weil...letztes Wochenende, ich weiss nicht, ich hab's sehr genossen, nicht wahr? Und Katrin ich...ich hab an dich gedacht und an dass, was geschehen ist und (...) Ja natürlich. (...) Nein, ich habe nicht deswegen angerufen (...) Nein (...) Natürlich (...) Ja (...) Ja (...) Ja (...) Ja (...) Ja.²

GARCIA penja l'auricular.

Hora aproximada: 18,10

Lloc: davant de l'ascensor

Muntané (Director de RRHH), Capullo (Cap de vendes) i

Vandellós (Director general)

MUNTANÉ i CAPULLO esperen l'ascensor. És una situació tensa. CAPULLO somriu..

MUNTANÉ: [Capullo.]

Se sent el timbre de l'ascensor. Tots dos es giren cap a la porta per entrar-hi però les portes continuen tancades. Inevitablement creuen les mirades. Somriuen.

CAPULLO: Quina casualitat.

MUNTANÉ: El què?

CAPULLO: Que portem els mateixos pantalons.

MUNTANÉ: Sí, quina casualitat.

Pausa. Torna a sonar el timbre de l'ascensor però les portes continuen sense obrir-se.

CAPULLO: Definitivament, a vostè li queden millor.

Torna a sonar el timbre de l'ascensor però les portes continuen sense obrir-se. MUNTANÉ comença a posar-se nerviós. MUNTANÉ es deixa anar.

MUNTANÉ: Els teus pares no són alemanys.

CAPULLO: Com ho sap?

MUNTANÉ: He vist la partida de naixement. Sóc el director de recursos humans, jo.

CAPULLO: És clar.

MUNTANÉ: Emigrants, m'imagino. Quan va ser, als anys seixanta?

CAPULLO: Febrer del 68.

MUNTANÉ: Quan el país s'enfonsava en plena crisi econòmica.

CAPULLO: Suposo.

MUNTANÉ: No suposis. T'ho estic explicant. *(Amb mala llet:)*
Les rates sempre són les primeres a abandonar la nau.

Torna a sonar el timbre de l'ascensor.

CAPULLO: Sap què diuen a Alemanya? Que acabarà venent mocadors de paper al carrer.

Aquest cop les portes s'obren. Surt VANDELLÓS.

VANDELLÓS: Merda d'ascensor.

CAPULLO: Bon dia.

MUNTANÉ, *saludant*: Vandellós.

MUNTANÉ entra a l' ascensor i fulmina CAPULLO amb la mirada, les portes es tanquen.

CAPULLO: Senyor Vandellós? És vostè?

VANDELLÓS: Què vol?

CAPULLO: M'haurà de disculpar, abans... no en tenia n'idea.

Sóc el nou cap de vendes,estic amb el senyor Silvestre, bé, estava. (*CAPULLO fa per donar-li la mà però VANDELLÓS passa.*) Abans, la seva secretària... N'he sentit a parlar tant de vostè, de tot el que ha fet al capdavant d'aquesta empresa, i el volia felicitar. Sé que no va ser fàcil, les decisions que va haver de prendre però... el temps li donarà la raó, gent com jo li donarem la raó, gràcies per fer d'aquesta empresa el que és, gràcies per fer possible un projecte de futur per a mi, per a la meva família i per a molta altra gent.

VANDELLÓS se'l mira sense dir res. Li tremolen els llavis.

CAPULLO: Bé. No el vull entretenir més. (*Li ofereix la mà.*) Ha estat un gran plaer.

VANDELLÓS *li dóna la mà*: Sí.

CAPULLO: Vingui a visitar-nos alguna vegada. Viu a prop d'aquí?

VANDELLÓS: Sí. No gaire lluny... però em puc mudar de pis en qualsevol moment... si no és suficientment a prop.

VANDELLÓS fa per marxar però s'atura.

VANDELLÓS: Què n'ha fet de la corbata?

CAPULLO: N'hauria de portar?

Hora aproximada: 18,20

Lloc: despatx de Garcia
Garcia (Director de logística)

GARCIA parla amb la seva secretària mitjançant l'intercomunicador.

GARCIA: Olga, saps qui és la Maria, la noia de correus?

OLGA: Sí, per què?

GARCIA: Com es diu de cognom?

OLGA: No ho sé, però l'hi puc buscar.

GARCIA: Passa-me-la.

OLGA: Vol que li passi la noia de correus?

GARCIA: Sí.

OLGA: Hi ha cap problema?

GARCIA: Només vull que me la passis.

OLGA: Doni'm l'encàrrec i jo hi parlaré .

GARCIA: Olga, t'he dit que me la passis!

OLGA: Un moment, si us plau.

Després d'un breu silenci sentim la veu d'una altra dona per l'intercomunicador.

MARIA: Hola?

GARCIA: Senyoreta Maria?

MARIA: Sí... sóc jo.

GARCIA: La noia nova, la de correus?

MARIA: Sí... la seva secretària...

GARCIA: Com van les coses per allà baix?

MARIA: Quines coses?

GARCIA: La feina. Les cartes, la correspondència, ja m'entén.

MARIA: Bé, crec que bé. Estic...

GARCIA: I els missatgers?

MARIA: Quins missatgers?

GARCIA: Els missatgers. La seva relació amb els missatgers, va tot bé? La molesten?

MARIA: Molestar-me? No, per què m'haurien de molestar?

GARCIA: Així, està contenta?

MARIA: Jo no m'he queixat. Estic contenta.

GARCIA: Maria. On està asseguda?

MARIA: A la cadira.

GARCIA: Al costat de la taula?

MARIA: Sí, a la meva taula.

GARCIA: A la taula de correus.

MARIA: Sí, a la...

GARCIA: Què hi veu davant seu?

MARIA, *pausa*: No l'entenc.

GARCIA: Maria, deixi de mirar el telèfon i miri davant seu.

MARIA: Sí.

GARCIA: Què hi veu?

MARIA: No l'entenc.

GARCIA: Maria, pot veure el panell de les bústies?

MARIA: Sí, sí.

GARCIA: Molt bé. Les bústies que queden més altes, quines són?

MARIA: Les bústies dels directors d'àrea.

GARCIA: Veu la meva?

MARIA: Sí. Senyor Garcia. Director de logística. M'ho ha dit...

GARCIA: On és la bústia del seu cap?

MARIA: A sota.

GARCIA: A sota? A sota d'on?

MARIA: A la darrera filera.

GARCIA: I la seva?

MARIA *riu nerviosa*: Jo no tinc bústia, senyor Garcia.

GARCIA: Maria, em sabria reconèixer físicament?

MARIA: ...

GARCIA: Em reconeixeria?

MARIA: Suposo...

GARCIA: Duc barba?

MARIA: No ho sé.

GARCIA: Ara li explicaré una cosa, Maria. M'escolta?

MARIA: Sí.

GARCIA: Tots aquests noms que surten a les bústies més altes són gent molt important. Vostè ja ho sap. Són directors d'àrea. Jo en sóc un. Vostè no. Per això no té bústia. Quan sigui directora d'àrea li'n donarem una. També li posarem una secretària. Tots els directors d'àrea tenim secretària. Les nostres secretàries són llicenciades i parlen idiomes, vostè parla idiomes?

MARIA: Anglès. El vaig estudiar a l'escola però...

GARCIA: No s'amoïni. Per treballar a correus no calen idiomes. Com li deia la meva secretària té una missió: fer-me la vida més fàcil. Per exemple, m'estalvia haver de recollir i endreçar el correu cada dia. Entén el que dic?

MARIA: Sí. Recollir i endreçar...

GARCIA: Maria, faci's amb una foto meva. No li costarà gaire. Vostè i la meva secretària ja es coneixen, oi?

MARIA: Sí.

GARCIA: Molt bé. Parli amb ella. Vagin a dinar un dia. Si cal li diu que ha estat idea meva. I estudiï detingudament els nostres trets físics, analitzi'n les diferències, en profunditat, fins que entengui una cosa: que els nostres trets físics són raó suficient perquè vostè entregui el correu a la meva secretària i no a mi, mai de la vida em faci dipositari del correu, d'un sobre, d'una carta, d'un certificat, d'un paquet, de res. Si ho fa bé, li puc garantir que li agradarà treballar amb nosaltres. Si s'equivoca, si algun dia em confongués amb la meva secretària, si confongués els nostres trets... encara hi és?

MARIA: Sí.

GARCIA: Ha entès el que li he explicat?

MARIA: Sí.

GARCIA: Benvinguda a l'empresa, Maria.

MARIA: ...

GARCIA penja el telèfon, es queda assegut amb la mirada clavada en l'intercomunicador. VANDELLÓS fuma una cigarreta assegut sobre una capsa de cartró al magatzem. MONIKA desconnecta el telèfon del despatx de Vandellós. MUNTANÉ es cura la ferida de la mà als lavabos. CAPULLO ha pujat al terrat i fuma un cigarro. SILVESTRE espera l'autobús que el portarà a casa.

F1

1. Estem quedant fatal, no se n'adona? Estem quedant fatal, què vol de mi? Què és el que vol? Jo ja no puc més, no puc més...
2. Katrin, sóc jo. (...) Bé, i tu? (...) Tot el dia que miro de parlar amb tu. (...) Molta feina. (...) Sí, aquí també. Tots nem molt enfeïnats. Tu estàs bé? (...) Sí, jo també. Et trucava perquè... Aquest cap de setmana. no ho sé, m'ho he passat molt bé, saps?, i Katrin jo... jo he pensat en tu i en allò que va passar i... (...) Sí. esclar. (...) No, no era per això que et trucava. (...) No. (...) esclar. (...) Sí. (...) Sí. (...) Sí. (...) Sí. (...) Sí.

COL·LECCIÓ EN CARTELL:

1	Antonio Morcillo:
Marta Galán:	<i>Dies Meravellosos</i>
<i>Estamos un poco perplejos</i>
2	Theresia Walser:
G. Giovannozzi i S. Gonella:	<i>Les filles de King Kong</i>
<i>A de Srebrenica</i>
3	Tèresa Sanchez:
Ricard Cázquez:	<i>Meus amores</i>
<i>Niederungen</i>
4	Jean-Yves Picq:
Jeannine Worms:	<i>El cas Gaspard Meyer</i>
<i>El càlcul (exhaurit)</i>
5	Edward Bond:
Ferenc Molnár:	<i>No en tinc</i>
<i>Liliom (exhaurit)</i>
6	Jessica Goldberg:
Jean-Luc Lagarce:	<i>Refugi</i>
<i>Just la fi del món (exhaurit)</i>
7	Enric Casasses:
Joan Castells i Albert Mestres:	<i>Do'm</i>
<i>Vides de tants (exhaurit)</i>
8	Lluïsa Cunillé:
Pau Miró:	<i>Barcelona, mapa d'ombres</i>
<i>Plou a Barcelona</i>
9	Andreu Carandell:
Victòria Szpunberg:	<i>A-dicció</i>
<i>Esthetic Paradise</i>
10	Jordi Prat i Coll:
Marc Rosich:	<i>Obra vista</i>
<i>Copi i Ocaña, al purgatori</i>
11	Joan Brossa:	<i>La xarxa</i>
<i>Aquí al bosc</i>
<i>Olga sola</i>
12	Martin Crimp:	<i>Atemptats contra la seva vida</i>
<i>El camp</i>
13	Ramon Gomis:
Jordi Teixidor:	<i>Al fil de la mar</i>
<i>Magnus</i>
14	Roland Schimmelpfennig:	<i>La dona d'abans</i>
<i>La nit àrab</i>
<i>Push-up 1-3</i>

COL·LECCIÓ *off* CARTELL:

1	Jaume Melendres:
Manuel Molins: | <i>El parc d'atraccions d'Helena</i>
<i>Karsunkel</i>
<i>El ball dels llenguados</i> |
|---|------------------------------------|--|

15

Natura morta a una cuneta L'espectacularització de la violència acostuma a identificar els responsables sota les caretes dels estereotips: aquells sectors que, en els límits de la legalitat, són considerats a tort i a dret delictius, culpables de totes les malvestats socials. A *Natura morta a una cuneta*, el cas de la mort violenta d'una jove de "bona família", entrampada en una espiral de tràfic de drogues i prostitució, permet de mostrar el rerefons, ocult en la nocturnitat, d'una societat degradada: els mètodes poc ortodoxos de la policia, el sensacionalisme mòrbid dels mitjans o la inconsciència primària dels camells de sèrie B. Així i tot, la societat diürna també amaga les seves misèries darrere de la pulcritud: unes famílies establertes en una comunicació fal·laç que converteix els seus membres en desconeguts i, al mateix temps, unes formes de diversió del jovent desvagat que els pot amorrar a camins sense retorn. Els punts de vista dels diversos personatges que *narren* els fets que han protagonitzat contribueixen a donar una visió del *cas* que només pot ser *parcial* i *complementària*. De fet, les òptiques dels diferents implicats aporten, per addició o per contrast, les derivacions socioideològiques i ordeixen les peces d'un trencaclosques de trama policíaca al voltant d'un brutal homicidi. La successió dels esdeveniments avança implacable

i s'explica en pretèrit. Fenigma es concentra en la necessitat de conèixer qui va ser l'assassí i, com en les millors obres del gènere, sempre és el més mesperat i el més invisible de la pel·lícula. La xarxa d'agents que entra en el joc del cas (joves, camells, policies, pares, mitjans) dibuixa un retaule d'una societat podrida i desolada en què el submón de la marginació (drogoaddicció, delinqüència, màfies d'extorsió) no és el més letal i en què les aparences de la ciutadania benestant encobreixen la desfeta de certs models de sociabilitat. El jovent, alienat i vulnerable, en pateix les conseqüències. Com apunta Dante a la *Divina Comèdia*, la ficció és "allò que és cert però pareix una mentida" ("Infern", XVI, 124).

35.4. Estem quedant fatal El món de les macroempreses multinacionals és una mena de selva reclosa, jeràrquica i autoritària en què la competitivitat i les friccions personals condicionen la vida quotidiana fins a fer-la patètica o depriment. La pressió asfixiant de la rendibilitat o de la propera reestructuració aboquen els treballadors a un estat permanent d'angoixa i excitació malalíssets. En la nova economia del capitalisme neoliberal globalitzat, els drets laborals s'han volatilitzat com si res, i ningú no gosa ni de reclamar-los. Només els cínics sense escrúpols ni consciència poden sobreviure-hi i ocupar-hi els millors floes de l'escalafó. La ineptitud o l'arrogància dels de dalt acaba per repercutir traumàticament en els de baix —acomadaments impropedents, trajectòries professionals truncades, il·lusions desfetes. 35.4. *Estem quedant fatal* disseciona de manera calidoscòpica les entranyes d'una empresa filial d'una multinacional en què els directius —en masculí plural i més graus que la mitjana dels 35.4 anys— s'acarnissen sense pietat per conservar i ampliar les quotes de poder o per mantenir-se en el càrrec a costa del que sigui. L'avanç d'una frenètica jornada de treball, pautaada per l'horari laboral, mostra les interioritats més impúdiques dels espais de "decisió" d'una empresa de matriu alemanya presumptament en crisi. La lluita pel poder transforma les relacions entre els quadres dirigits en un camp de mines antipersona que, en qualsevol moment, poden esclatar. La rivalitat que s'estableix entre els directius —molt més salvatge que a *Vestimaré infinit*, de la mateixa autora, i més crua i incisiva que a *Després de la pluja*, de Sergi Belbel— els condueix a expressar amb violència verbal o física la tensió que han de suportar perquè intueixen que són uns titelles insignificants encarregats de la feina bruta de "reestructurar" l'empresa i que estan a la mercè d'altres directius sense rostre capaços de prendre les decisions més despiedades.

FRANCISC FOCJET I BORI

ÍNDIX

Natura morta a una cuneta
35.4. Estem quedant fatal

5
61

Primera edició: abril del 2006

© Fausto Paravidino

© Gemma Rodríguez

Edita: RE&MA 12 S.L.

rema12@gmail.com

Imprimeix: fet-B

Muntanya 30. 08026 BARCELONA

Dipòsit legal: B-18963-2006

ISBN: 84-934145-5-7

PVP: 5

Sales Alternatives de Catalunya

redes de promoció de

amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes